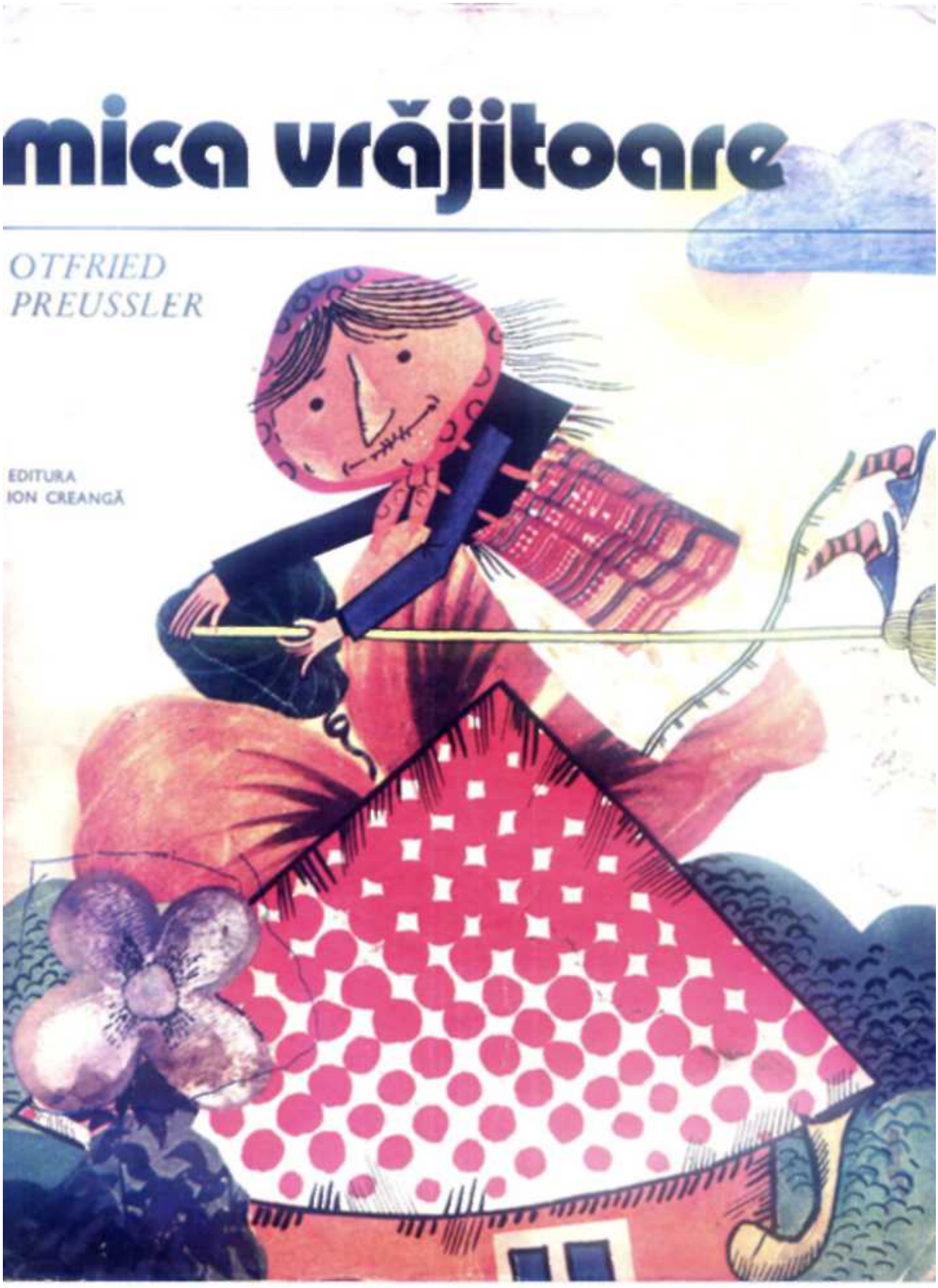

MICA VRĂJITOARE
OTFRIED PREUßLER

Cuprins

DIN PARTEA AUTORULUI 3
1.MICA VRĂJITOARE ARE NECAZURI 5
2.EHEEI, NOAPTEA VALPURGIEI!... 7
3.PLANURI DE RĂZBUNARE 11
4.AVEŢI CUMVA MĂTURI? 13
5.CU CELE MAI BUNE INTENŢII 15
6.VIJELIA 17
7.ÎNAINTE, BĂIEŢAŞ! 19
8.FLORI DE HÎRTIE 22
9.O LECŢIE STRAŞNICĂ 25
10.OASPEŢI DE VINERI 27
11.UN CONCURS DE TIR, UŞOR VRĂJIT 30
12.OMUL CU MAROANE 32
13.MAI CALD DECÎT CU ŞAPTE FUSTE 35
14.OMUL DE ZĂPADĂ 36
15.FACEM UN RĂMĂŞAG? 38
16.CARNAVAL ÎN PĂDURE 40
17.POPICARUL 43
18.VRĂJIŢI ÎN POM! 46
19.LA JUDECATA VRĂJITOARELOR 48
20.CINE RÎDE LA URMĂ... 50

DIN PARTEA AUTORULUI

Dragi copii din România

Înainte de a începe povestirea despre Mica Vrăjitoare, aş vrea să vă arat cum a luat naştere această carte. Dar mai înainte de toate s—ar cuveni să—l cunoaşteţi ceva mai bine pe autor.

Aşadar, mă numesc Otfried Preussler, sînt german şi m—am născut în Roemia de Nord. După război şi alţi cinci ani m—am stabilit aici, în Bavaria de Sus, unde familia mea locuia mai de mult.

Logodnica mea m—a aşteptat să mă reîntorc acasă timp de 7 ani (7 *ani, exact ca în basme). Apoi ne—am căsătorit imediat, şi în cursul anilor au apărut în familia noastră trei fiice: Renale, Regine şi Susanne.*

Fetiţele mele, ca şi elevii mei — căci trebuie să ştiţi că timp de mulţi ani am fost învăţător — îmi cereau să le spun mereu alte şi alte poveşti; poveşti care le făceau plăcere nu numai lor, dar şi mie, povestitorului. Şi, de fapt, aşa am ajuns ca într—o bună zi să aştern pe hîrtie toate poveştile pe care le spusesem copiilor, şi să le public.

Iată, deci, cum am devenit scriitor. Un scriitor care şi astăzi scrie pentru copii cu aceeaşi plăcere ca la început. De ce? Fiindcă îmi plac copiii, fiindcă îmi place să povestesc şi fiindcă sînt convins că fără poveşti — ca şi fără pline — copiii nu pot trăi şi deveni oameni mari.

De fapt, începusem să vă spun cum s—au născut poveştile despre Mica Vrăjitoare. Ei bine, s—a întîmplat cam aşa...

... Într—o seară, fiicele noastre, pe atunci încă mici, susţineau, la ora culcării, că le este foarte frică. „Frică de cine?" „De vrăjitoarele rele".

Bineînţeles că lor nu le era deloc frică; se prefăceau doar, căutînd un motiv pentru a nu se duce la

culcare. Eu am încercat să le explic că în zilele noastre nu mai trebuie să ne fie frică de vrăjitoarele rele, deoarece nu mai există nici una.

„Şi de ce nu mai există nici o vrăjitoare rea?”

”Da, de fapt, de ce?”

Trebuie să mărturisesc că pînă atunci nu mă gîndisem la acest lucru.

„Fiţi atente, le—am spus eu fetelor, după ce am chibzuit niţel. E o poveste prea lungă ca s—o începem acum. Dar dacă veţi fi cuminţi şi veţi adormi repede, atunci vă voi povesti totul mîine dimineaţă".

„Pe cuvînt de onoare?”

„Pe cuvînt de onoare".

Şi aşa a trebuit să născocesc de ce nu mai există astăzi vrăjitoarele rele de care să le fie teamă copiilor înainte de a merge ta culcare.

Astfel s—au născut poveştile despre Mica noastră Vrăjitoare, care făcea întotdeauna numai vrăji bune. Ea este, după cum veţi vedea şi voi imediat, singura vrăjitoare de pe pămînt care mai poate face vrăji. Şi asta pentru că, împreună cu corbul cel înţelept, Abraxas, bunul ei prieten...

Dar, stop! asta nu trebuie încă divulgat. Cine vrea să afle cum s—au petrecut, într—adevăr, lucrurile, n—are decît să citească povestea Micii Vrăjitoare de la primul pînă la ultimul cuvînt al cărţii. Atunci va şti, cu siguranţă, toi atît ca şi mine.

Bineînţeles că această întîmplare am investit—o fetiţelor mele în germană, care este limba noastră maternă. Aşa a şi fost tipărită în volum, prima dată. De atunci au trecui peste 20 de ani. În acest răstimp, poveştile despre Mica Vrăjitoare au fost traduse şi tipărite în multe limbi, fiind citite de milioane de copii din lumea întreagă.

De aceea eu mă bucur foarte mult că astăzi aceste poveşti au fost traduse şi în româneşte, limba voastră maternă, prin grija bunului meu prieten Iordan Chimet. Şi pentru că eu, spre deosebire de voi, nu cunosc, din păcate, limba română, vă doresc, pe această cale, în germană:

„Viel Spaß beim besen"

„Să le citiţi cu plăcere".

OTFRIED PREUSSLER

1.MICA VRĂJITOARE ARE NECAZURI

A fost odată o Mică Vrăjitoare, care avea doar o sută douăzeci şi şapte de ani, ceea ce, pentru o vrăjitoare, nu înseamnă nicidecum că e „în vîrstă".

Locuia într—o casă de vrăjitoare, care era singura casă dintr—o pădure adîncă. Această casă nu era însă prea mare, era doar casa unei Mici Vrăjitoare. Dar ei îi era de—ajuns şi nici nu şi—ar fi dorit una mai frumoasă. Avea un minunat acoperiş strîmbat de vînt, un coş aplecat într—o rînă şi obloanele dărăpănate. În spatele casei era un cuptor. Aşa ceva nu putea cu nici un chip lipsi. O casă de vrăjitoare fără cuptor nu ar fi fost o adevărată casă de vrăjitoare.

Mica Vrăjitoare avea un corb care ştia să vorbească: corbul Abraxas. El nu croncănea numai „bună dimineaţa" şi „bună seara”" ca orice corb care a învăţat să vorbească, ci şi multe alte lucruri. Mica Vrăjitoare avea o părere foarte bună despre el, fiindcă era un corb deosebit de înţelept, care îşi spunea părerea în toate, fără să—şi pună lacăt la... cioc.

Cam şase ore pe zi. Mica Vrăjitoare şi le petrecea cu exerciţii de vrăji. Vraja nu este o treabă prea simplă. Cine vrea să ajungă departe în vrăjitorie nu are voie să fie leneş, trebuie să înveţe întîi toate trucurile mici, şi apoi pe cele mari. Trebuie să cerceteze fiecare padină din cartea de vrăji şi nu—i este îngăduit să sară nici o lecţie.

Mica Vrăjitoare abia ajunsese la pagina două sute treisprezece. Tocmai repeta exerciţiile de adus ploaia. Stătea cu cartea pe genunchi pe băncuţa din faţa cuptorului şi vrăjea. Corbul Abraxas, nemulţumit, era lîngă ea.

—Tu vrei să aduci o ploaie, croncăni el cu reproş, şi iată ce iese. Prima oară faci să plouă cu şoareci albi, a doua oară cu broaşte, a treia oară cu conuri de brad! Sînt foarte curios dacă vei reuşi măcar acum să aduci o ploaie adevărată!

Mica Vrăjitoare încercă pentru a patra oară să aducă o ploaie. Făcu să se ridice un nor pe cer, îl chemă mai aproape, şi cînd norul ajunse exact deasupra lor, porunci:

„Să plouă!”

Norul se sparse şi plouă... cu zer!

—Zer! ţipă Abraxas. Cred că ai înnebunit de tot! Cu ce vrei să faci să mai plouă? Poate cu cîrlige de rufe? Cu cuie de cizmărie? Dacă ar ploua măcar cu firimituri de pîine sau cu stafide !

— Ei să fie, zise Mica Vrăjitoare, cred că am încurcat vraja.

Mai greşise ea pe ici, pe colo şi altădată, dar chiar patru greşeli, una după alta?!

—Te—ai încurcat! croncăni corbul Abraxas. Să—ţi spun cu de unde ţi se trage. Eşti distrată ! Dacă atunci cînd faci vrăji te gîndeşti la vrute şi nevrute, cum vrei să nu te încurci? Ar trebui să te concentrezi mai mult.

—Crezi? zise Mica Vrăjitoare. Apoi închise brusc cartea de vrăji. Ai dreptate! strică mînioasă. E drept că nu mă concentrez. Şi ştii de ce? — îl fulgeră cu privirea pe corb — fiindcă sînt furioasă !

— Furioasă? se miră corbul Abraxas. Şi pe cine, mă rog?

—Sînt furioasă, continuă Mica Vrăjitoare, pentru că astăzi este noaptea Valpurgiei. Astăzi se întîlnesc pe muntele Blocksberg toate vrăjitoarele la dans.
— Ei şi?
—Vrăjitoarele cele mari zic că eu sînt încă prea mică pentru dansul lor. De aceea nu—mi dau voie să zbor şi eu pe Blocksberg şi să iau parte la sărbătoare !

Corbul încercă să o liniştească spunîndu—i:
—Vezi tu, la o sută douăzeci şi şapte de ani nu poţi avea pretenţia ca marile vrăjitoare să te ia in serios. Cînd vei mai creşte, se va aranja totul.
—Ei da, zise Mica Vrăjitoare, dar eu vreau să iau parte şi de data asta ! Mă înţelegi?
—Lasă—te păgubaşă, croncăni corbul. Se schimbă ceva dacă eşti furioasă? Adună—ţi minţile! Ce poţi să faci?

Dar Mica Vrăjitoare zise:
—Ştiu eu ce—o să fac. O să zbor la noapte pe Blocksberg! Corbul se sperie.
—Pe Blocksberg? Dar vrăjitoarele cele mari ţi—au interzis asta ! La dansul vrăjitoarelor, vor să fie numai intre ele.
—Aş! răspunse Mica Vrăjitoare, cîte nu sînt interzise! Dar dacă nu te laşi prins...
—Or să te prindă, prooroci corbul.

Eh, prostii! răspunse ca. Mă voi amesteca printre celelalte vrăjitoare cînd vor fi în toiul dansului, şi, înainte de a se termina, voi zbura înapoi spre casă. În înghesuiala care va fi la noapte pe Blocksberg...

2.EHEEI, NOAPTEA VALPURGIEI!...

Mica Vrăjitoare nu s—a lăsat înfricoşată de corbul Abraxas şi a zburat in noapte spic Blocksberg.

Acolo se şi adunaseră marile vrăjitoare. Ele dansau, iar pletele şi fustele lor fluturau în jurul focului vrăjitoresc. Să tot fi fost. cu totul, cam între cinci şi şase sute de vrăjitoare: vrăjitoare de munte, vrăjitoare de pădure, vrăjitoare de mlaştini, vrăjitoare de cea|ă şi vrăjitoare de vreme rea, vrăjitoare de vuit, vrăjitoare de turtă dulce şi vrăjitoare de buruieni. Se invîrtcau in iureş nebun şi—şi fluturau măturile.

„Noaptea Valpurgici! cîntau vrăjitoarele. Eheeiii, noaptea Valpurgiei!" între timp, behăiau, cotcodăceau şi chiuiau, făceau să tune şi aruncau cu fulgere.

Mica Vrăjitoare se amestecă neobservată printre dansatoare. „Eheei, noaptea Valpurgiei !" cînta şi ea cu tonţii puterea. Se învîrtea cu celelalte în jurul focului vrăjitoresc şi tindea: „Dacă m—ar putea vedea Abraxas acum, ar face nişte ochi cît cepele!"

Cu siguranţă că toate ar fi mers bine şi mai departe dacă Mica Vrăjitoare nu s—ar fi lovit, în toiul dansului, de mătuşa ei, vrăjitoarea de vreme ren, Rumpumpel. Mătuşa Rumpumpel nu ştia de gluma, ora încrezută şi rea.

—Ia te uită ! strigă ca, cînd dădu cu ochii dc Mica Vrăjitoare. Ce surpriză ! Ce cauţi tu aici? Răspunde! Nu ştii că este interzis tineretului să vină pe Blocksberg?

—Nu mă trăda, te rog, se tingui speriată Mica Vrăjitoare. Mătuşa Rumpumpel îi răspunse:

—Nici pomeneală! Meriţi să fii pedepsită, obrăznicătură!

Curioase, celelalte vrăjitoare se apropiară înconjurîndu—le pe amîndouă. Vrăjitoarea de vreme rea le povesti furioasă ce se întîmpinse, apoi întrebă ce ar trebui făcut cu Mica Vrăjitoare.

Atunci, vrăjitoarele de ceaţă strigară: „Trebuie să se căiască".

Vrăjitoarele de munte ţipară: „La Marea Vrăjitoare cu ea ! Imediat la Marea Vrăjitoare!"

—Bineînţeles, strigară şi celelalte, luaţi—o şi duceţi—o la Marea Vrăjitoare! Mica Vrăjitoare se tingui şi se rugă în zadar. Mătuşa Rumpumpel o înşfacă şi o tîrî în faţa Marii Vrăjitoare. Aceasta era cocoţată pe un tron clădit din vătraie. O ascultă, încruntată, pe vrăjitoarea de vreme rea. Apoi tună spre Mica Vrăjitoare:

—Cum îndrăzneşti să zbori în noaptea aceasta pe Blocksberg, deşi este interzis vrăjitoarelor de vîrsta ta? Cum de ţi—a venit această idee năstruşnică? Tremurînd ca varga, Mica Vrăjitoare spuse:

—Nu ştiu... M—a apucat aşa... din senin şi atunci m—am suit pur şi simplu pe mătură şi am venit aici...

—Aşa te vei întoarce, cum ai venit! porunci Marea Vrăjitoare. Piei din faţa ochilor mei, şi cît mai repede... Pînă nu—mi sare ţandăra.

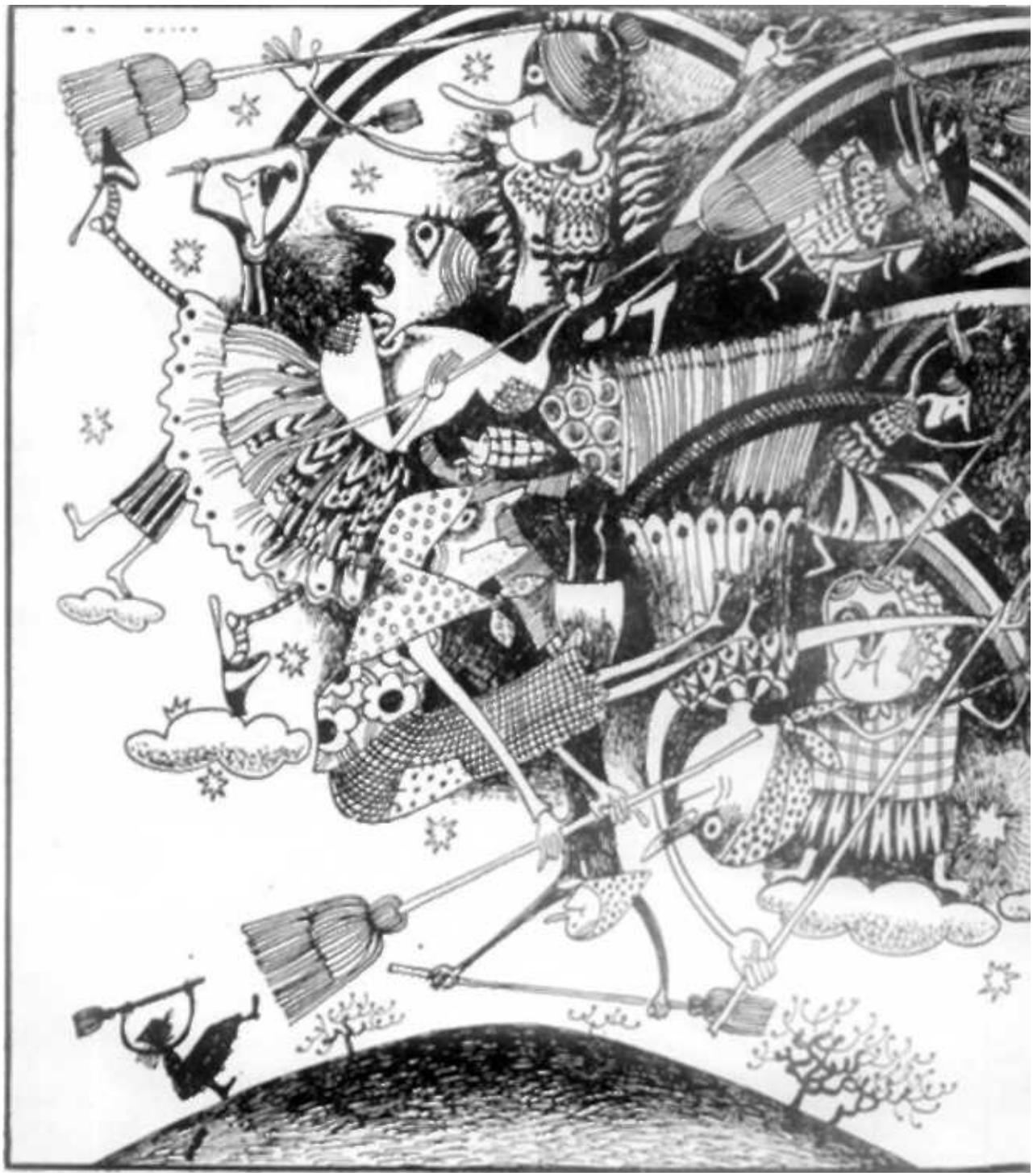

Mica Vrăjitoare îşi dădu scama că se poate sta de vorbă cu Ea.
—Aş putea măcar în anul viitor să iau parte la dans? întrebă ca.
—Uimii, socoti Marea Vrăjitoare, asta nu—ţi pot promite de pe acum. Dar dacă pînă atunci vei ajunge o *bună* vrăjitoare, poate că da... În ajunul următoarei nopţi a Valpurgici, voi aduna un sfat al vrăjitoarelor şi te voi pune la încercare. Să ştii însă că examenul nu va fi deloc uşor.
—Îţi mulţumesc! spuse Mica Vrăjitoare. Îţi mulţumesc!
Făgădui ca pînă în anul următor să ajungă o bună vrăjitoare. Apoi încalecă pe mătură vrînd să zboare acasă, cînd vrăjitoarea de vreme rea Rumpumpel spuse către Marea Vrăjitoare:
—Nu vrei s—o pedepseşti chiar deloc pe mica obrăznicătură?
—Pcdepseştc—o! o aţîţau celelalte vrăjitoare de vreme rea.
—Pedepseşte—o! o întărîtau şi celelalte. Ordinea—i ordine! Trebuie învăţat minte cel ce a venit la dansul vrăjitoarelor, fără să ceară voie.
—Drept pedeapsă, am putea să o punem niţeluş la fript pe ştrengăriţă asta obraznică, zise mătuşa Humpumpel.
—Ce—ar fi, propuse o vrăjitoare de turtă dulce, dacă am zăvorî—o măcar cîteva săptămîni? Eu am acasă un coteţ de gîşte care tocmai stă gol...
O vrăjitoare de mlaştină spuse:
—Eu am o idee mai bună... Lăsaţi—o pe mîna mea şi o bag pînă la gît într—o groapă cu nămol!
—Nu, se opuseră vrăjitoarele de buruieni, ar trebui să—i zgîriem bine faţa !
—Bineînţeles şi asta ! suflară vrăjitoarele de vînt. Dar va trebui să primească şi o bătaie zdravănă !
—Cu nuiele de salcie ! şuierau vrăjitoarele de munte.
—Nu uitaţi mătura...! propuse mătuşa Rumpumpel.
Pe Mica Vrăjitoare o treceau toate sudorile, de spaimă.
—Fiţi atente! strigă Marea Vrăjitoare după ce terminară do vorbit cu toatele. Dacă insistaţi ca ea să *fie* pedepsită...
— Să fie! Să fie! strigară vrăjitoarele în cor şi cel mai tare striga mătuşa Rumpumpel.
—... atunci eu v—aş propune, continuă Marca Vrăjitoare, să—i luăm pur şi simplu mătura şi să o trimitem pe jos înapoi acasă. Trei zile si trei nopţi va trebui să fugă pînă la pădurea ei, şi asta o să—i ajungă, cred, cu vîrf şi—ndesat.
—Nu—i de ajunşi strigă vrăjitoarea de vreme rea Rumpumpel, dar celelalte erau de părere că da.
Îi luară Micii Vrăjitoare mătura, pe caro o aruncară, rîzînd, în foc şi îi urară „călătorie sprîncenată"!

3.PLANURI DE RĂZBUNARE

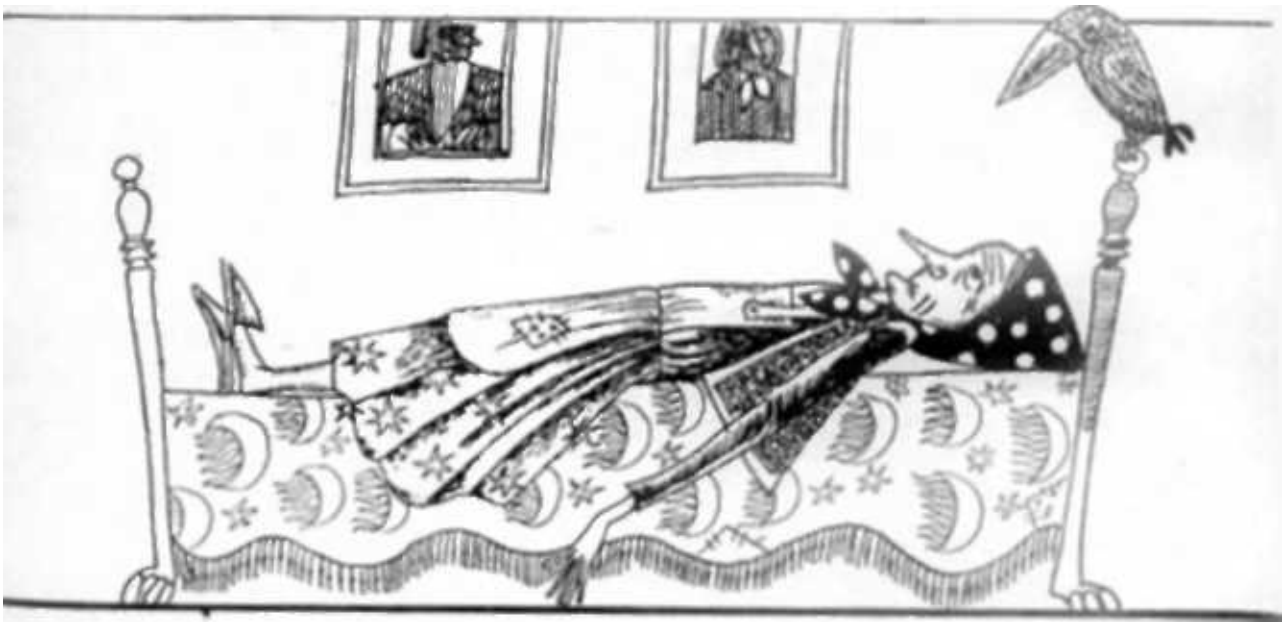

Drumul a fost tare lung şi anevoios ! Trei zile şi trei nopţi i—au trebuit Micii Vrăjitoare să—l străbată. Cu răni la picioare şi cu tălpile pantofilor găurite, ea ajunse in a patra dimineaţă acasă.

—Bine că ai venit, în sfirşit, înapoi! O primi corbul Abraxas.

El sta pe coşul casei şi o aştepta îngrijorat. Cînd o zări pe Mica Vrăjitoare, îi căzu o piatră de pe inima lui de corb. Îşi desfăcu aripile şi—i zbură în întîmpinare.

—Ştii că—mi place? o mai boscorodi el. Umbli hai—hui zile întregi prin pădure, iar eu stau acasă şi nu ştiu ce să fac de grijă !

Apoi sări de pe un picior pe altul.

—Uite în ce bal arăţi! Plină de praf de sus şi pînă jos, şi de ce şchiopătezi, mă rog? Ai venit pe jos? Credeam că ţi—ai luat şi mătura cu tine !

—O luasem..., suspină Mica Vrăjitoare.

—Cum adică „o luasem"? croncăni Abraxas.

—Asta înseamnă că s—a zis cu ea.

—Cu mătura...?

... s—a zis cu ea, repetă Mica Vrăjitoare. Abia acum se făcu lumină in mintea corbului. Îşi aplecă fruntea într—o parte şi spuse: Deci le—au prins? Era de aşteptat. Tare m—aş fi mirat să nu te prindă ! Dar ai meritat—o !

Micii Vrăjitoare îi era totuna. ..Să dormi gîndi ea, să dorm!" Şchiopată pînă în cameră şi căzu pe pat.

—Hei, ţipă Abraxas indignat. Nu vrei măcar să—ţi scoţi de pe tine hainele prăfuite?

Dar ea sforăia...

Dormi ca un bursuc pînă a doua zi dimineaţă. Cînd se trezi, Abraxas şedea pe tăblia patului ei.

—Ei, te—ai săturat, în fine, de somn?

—Oarecum, spuse Mica Vrăjitoare căscînd.

—Atunci, am putea să aflăm şi noi, în sfirşit, ce s—a întîmplat?

—Mai întîi, micul dejun! mormăi mica vrăjitoare. Nu poţi povesti nimic pe stomacul gol.

Masa a fost bogată. Cînd se satură bine de tot, dădu farfuria de—o parte şi începu să povestească.

—Cu toată nesocotinţa ta, ai avut totuşi noroc ! spuse în încheiere corbul. Dar nu uita să ajungi o *bună* vrăjitoare pină la anul!

—Îmi voi da toată silinţa! promise ea. De acum înainte nu voi exersa numai şase ore, ci şapte ore pe zi. Şi afară de asta voi mai face ceva — ceva tot atît de important...

—Ce anume?

Mica Vrăjitoare se strîmbă. Arăta foarte, foarte furioasă. Apoi explică, apăsînd pe fiecare silabă:

—Mă voi răz—bu—na !

—Pe cine?

—Pe mătuşa Rumpumpel. Numai scorpia asta este vinovată de toată povestea ! Ea m—a trădat celorlalte vrăjitoare, numai ea! Ei îi datorez rănile de la picioare şi pantofii găuriţi! Cine le—a stîrnit de celelalte

împotriva mea? Cine a cerut prima ca Marea Vrăjitoare să mă pedepsească? Nici măcar povestea cu mătura nu i—a fost de—ajuns. Ea a clămpănit tot timpul, fără încetare.
—Într—adevăr, încuviinţa corbul, asta a fost, categoric, o mare josnicie din partea ei. Dar de—a ici şi pînă la răzbunare...?

Îi voi face un rît de porc ! şuieră Mica Vrăjitoare. Şi urechi de măgar, şi picioare de viţel! Iar sub bărbie o barbă de ţap, şi agăţată de spate o coadă de vacă!
—Coadă de vacă şi barbă de ţap? o potoli Abraxas. Ca şi cum ai putea să o superi pe bătrîna Rumpumpel cu aşa ceva! Doar ea este o vrăjitoare ca şi tine şi cît ai clipi din ochi va desface toată vraja.
—Crezi? Mica Vrăjitoare îşi dădu seama că, într—adevăr, în acest caz, nu era nimic de făcut cu urechile de măgar şi picioarele de viţel, deci răspunse: Ei, s—o lăsăm baltă ! O să—mi vină mie o idee mai bună ! Ceva care să o înfunde şi pe mătuşa Rumpumpel. Mă crezi?
—Tot ce se poate, răspunse Abraxas. Mi—e teamă însă să nu regreţi dacă îi vei face vreun rău mătuşii Kumpumpel...
—Cum aşa? se miră Mica Vrăjitoare.
—Fiindcă ai promis Marii Vrăjitoare să devii o *bună* vrăjitoare. Şi bunele vrăjitoare nu au voie să facă nici un rău, cel puţin aşa cred eu. Mai gîndeşte—te la asta!

Mica Vrăjitoare privi cu îndoială către corb.
—Vorbeşti serios?

Bineînţeles, spuse Abraxas, în locul tău eu m—aş mai gîndi la asta.

4.AVEŢI CUMVA MĂTURI?

Ce face o Mică Vrăjitoare care are picioarele pline de răni? Ea prepară o alifie din ouă de broască şi murdărie de şoarece, în care amestecă o mînă bună de dinţi de liliac bine tocaţi, şi le fierbe la foc iute. Dacă îşi unge rănile cu această alifie şi în acelaşi timp murmură şi un descîntec din cartea sa de vrăji, picioarele sini vindecate cit ai clipi din ochi.

—Biine, de asta, aşadar, am scăpat! spuse Mica Vrăjitoare, uşurată după ce şi—au făcut efectul alifia şi descîntecul.

—Acum nu mai şchiopătezi? întrebă Abraxas.

—Convinge—te singur! strigă Mica Vrăjitoare şi dansă desculţă prin casă. După aceea îşi încălţă ciorapii şi pantofii.

—Vrei să ieşi? se miră corbul.
—Da, dar poţi să vii şi tu, spuse Mica Vrăjitoare. Mă duc în sat.
—E cam departe, spuse Abraxas. Nu uita: nu mai ai mătura şi trebuie să mergi pe jos !
—Tocmai asta este! Nu vreau să mai merg mult pe jos. Şi fiindcă nu mai vreau să merg mult pe jos, trebuie mai întîi să merg în sat.
—Vrei să—ţi baţi joc de mine?
—Cum aşa? Aş vrea să cumpăr o mătură, dacă nu ai nimic împotrivă.
—Ei, asta—i cu totul altceva, spuse Abraxas, atunci vin, bineînţeles, şi eu. Altfel cine ştie cît s—ar putea să lipseşti din nou.

Drumul spre sat trecea direct prin pădure, peste cioturi de rădăcini şi sfărîmături de stîncă, peste copaci căzuţi şi prin hăţişuri de mure. Pe corbul Abraxas nu îl deranja prea mult acest lucru. El stătea pe umărul Micii Vrăjitoare şi trebuia numai să—şi apere capul de crengile din cale. Mica Vrăjitoare se împiedica însă tot mereu de rădăcini şi îşi agăţa poalele rochiei de crengi.
—Ce drum prăpădit! striga ea de fiecare dată. Singura mîngîiere este că în curînd voi putea zbura din nou.

Ajunseră în sat şi intrară în prăvălia băcanului Balduin Bobdepiper. Domnul Bobdepiper nu se miră cînd intră pe uşă Mica Vrăjitoare cu corbul ei. El nu mai văzuse o vrăjitoare şi crezu că este o bătrînică oarecare dintr—un sat vecin.

O salută, şi ca îi răspunse Ia salut. Apoi domnul Bobdepiper o întrebă amabil:
—Ce doriţi?

Mai întîi Mica Vrăjitoare cumpără un sfert de zahăr candel. După asta, ţinu punga sub ciocul corbului.
—Te rog, serveşte—te!
—Mulţumesc frumos! croncăni Abraxas. Domnul Bobdepiper se miră foarte.
—Ce pasăre deşteaptă, spuse el admirativ şi continuă: Şi altceva ce mai doriţi?
—Aveţi mături? întrebă Mica Vrăjitoare.
—De bună seamă! spuse domnul Bobdepiper. Mături fără coadă, mături cu coadă şi mături de nuiele. Şi perii de frecat, bineînţeles, sau, dacă vă trebuie, cumva, un pămătuf de praf...
—Nu, mulţumesc, vreau o mătură de nuiele.
—Cu, sau fără coadă?
—Cu coadă, ceru Mica Vrăjitoare. Coada este doar lucrul cel mai important. Dar să nu fie prea scurtă.
—Ce ziceţi de asta? spuse domnul Bobdepiper serviabil. Din păcate, mături cu cozi mai lungi deocamdată nu mai avem.
—Cred că asta e bună, spuse Mica Vrăjitoare. O iau.
—Vreţi să o leg? întrebă domnul Bobdepiper. Dacă o leg, se duce mai uşor...
—Foarte amabil, spuse Mica Vrăjitoare, dar nu e nevoie.
—Cum doriţi.

Domnul Bobdepiper numără banii şi apoi o conduse pe Mica Vrăjitoare spre uşă.
—Am onoarea, la revedere, sluga...
...„dumneavoastră" a mai vrut el să adauge, dar i se opri respiraţia. Văzu cum clienta încalecă pe coada măturii, mormăi ceva şi, huuur! mătura îşi luă zborul cu ea cu tot şi cu corbul pe deasupra I Domnul Bobdepiper nu—şi crezu ochilor.

„Doamne, fereşte ! gîndi el. Este oare adevărat ce—am văzut, sau visez?"

5.CU CELE MAI BUNE INTENŢII

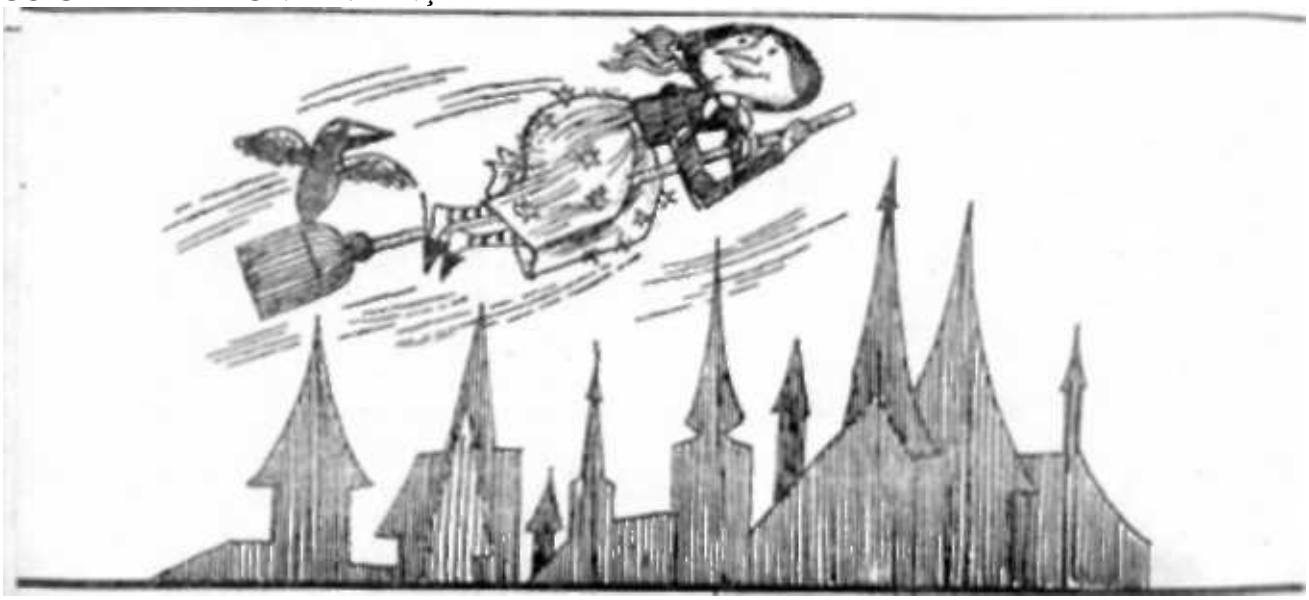

Ca o vijelie se năpusti Mica Vrăjitoare, călare pe noua—i mătură. Cu părul fîlfîind şi basmaua fluturînd, vijîia deasupra acoperişurilor şi hornurilor satului. Abraxas stătea ghemuit pe umărul ei şi se ţinea cu greutate în gheare.

—Atenţie, croncăni el deodată, turnul bisericii!

În ultimul moment, abia de reuşi Mica Vrăjitoare să vireze cu mătura într—o parte, altfel ar fi rămas aliniată exact în vîrful turnului. Numai şorţul i se agăţă de ciocul cocoşului de tablă de pe turn. Hîîrşti! şi şorţul se rupse în două.

—Da' zboară mai încet! bodogăni corbul. Cu această goană nebună îţi vei rupe şi gîtul! Ai înnebunit?!

—Eu nu, strigă Mica Vrăjitoare, ci mătura — javra asta mi—a scăpat din mînă ! Cu măturile noi este ca şi cu caii tineri: trebuie întîi de toate să le îmblînzeşti şi să le dresezi pentru călărit. Dacă scapi doar cu un şorţ rupt, te poţi socoti norocos!

Dar Mica Vrăjitoare era deşteaptă şi ea cîrmi mătura, atît cît putea, spre cîmpia deschisă. Acolo nu mai avea de ce să se împiedice.

—Încăpăţînează—te numai! strigă ea către mătură. Încăpăţinează—te numai! După ce te—ai încăpăţînat destul, îţi va veni mintea la cap! Haideee!

Mătura încercă în fel şi chip să scape de ea. Sărea sălbatic încoace şi încolo, se ridica şi se lăsa să cadă — nu ajuta la nimic. Mica Vrăjitoare rămase călare, nu se lăsă aruncată jos.

În sfîrşit, mătura se dădu bătută, fără puteri. Executa acum tot ce—i cerea stăpîna. Ascultătoare, zbura la comandă cînd mai repede, cînd mai încet, drept înainte sau cotit.

—În sfîrşit! spuse mulţumită Mica Vrăjitoare. De ce n—ai vrut aşa de la început? îşi aranja hainele şi basmaua. Apoi lovi uşor cu palma mătura peste coadă şi porniră liniştite spre pădure.

Noua mătură devenise acum blînda ca un miel. Planau deasupra copacilor şi zăreau dedesubt stîncile şi hăţişurile de mure. Veselă, Mica Vrăjitoare îşi legăna picioarele. Se bucura că acum nu mai trebuie să meargă pe jos. Făcea semne iepurilor şi căprioarelor pe care le zărea in desişuri şi număra vizuinile de vulpe.

—Ia te uită, un vînător ! croncăni după un timp corbul Abraxas şi arătă cu ciocul in jos.

—ÎI văd, spuse Mica Vrăjitoare.

Îşi ţuguie buzele şi scuipă — plici ! — drept pe pălăria vînătorului.

—De ce faci asta? întrebă Abraxas. Ea chicoti:

—Fiindcă îmi face plăcere! Hi, hi! O să creadă că plouă! Corbul rămase serios:

—Nu se cuvine, spuse el dojenitor. O *bună* vrăjitoare nu trebuie să scuipe pe pălăriile oamenilor!

—Ah, strigă ea indignată, termină cu asta !

—Mă rog, croncăni, jignit, Abraxas. Dar mătuşa Rumpumpel şi—ar rîde în pumni de asemenea glume...

—Vrăjitoarea de vreme rea? Ce are *ea* cu toate astea?

—Foarte mult! strigă corbul. Ce o să se mai bucure dacă pînă la anul nu vei reuşi să ajungi o *bună* vrăjitoare! Vrei să—i faci aceasta plăcere?

Mica Vrăjitoare dădu tare din cap, în semn că nu vrea.
—Dar faci totul pentru asta, dacă văd eu bine, mai spuse Abraxas.
Apoi tăcu. Tăcu şi Mica Vrăjitoare. Spusele lui Abraxas nu pus—o pe gînduri. Ea se gîndea posomorîtă, dar, oricum o întorcea, tot corbul avea dreptate. Cînd ajunseră acasă, spuse:
—Ai dreptate, *trebuie* să ajung o *buna* vrăjitoare. Numai aşa pot să o păcălesc pe această Rumpumpel. Să crape de ciudă !
—Aşa va fi! croncăni Abraxas. Dar va trebui ca, începînd de astăzi, sa taci numai fapte bune.
—Mă voi strădui, făgădui ea.

6.VIJELIA

De atunci, Mica Vrăjitoare studia cartea de vrăji nu şase, ci şapte ore pe zi. Ea voia să ştie tot ce secere unei bune vrăjitoare pînă la următoarea noapte a Valpurgiei. Învăţătura nu o obosea, fiindcă era încă tînără. În puţină vreme, a învăţat pe de rost toate trucurile vrăjitoreşti mai importante. Din cînd în cînd se mai plimba călare pe mătură, căci, după ce înveţi cu hărnicie orc in şir, mai e nevoie şi de o recreaţie. De cînd avea mătura cea nouă, se mai întîmpla cîteodată să meargă un pic pe jos prin pădure. Fiindcă nu—i

totuna să *trebuie* să mergi şi să *vrei* să mergi.

Într—una din plimbările ei prin pădure cu corbul Abraxas, întîlni trei bătrîne. Ele aveau în spate coşuri mari şi priveau în jos ca şi cînd ar fi căutat ceva.

—Ce căutaţi? întrebă Mica Vrăjitoare. Una din femei spuse:

—Căutăm scoarţă de copac uscată şi crengi căzute.

—Dar nu avem noroc, suspină a doua. Pădurea este ca şi măturată.

—Căutaţi de mult? întrebă Mica Vrăjitoare.

—Tocmai din zori, spuse a treia bătrînică. Căutăm mereu, dar toate la un loc nu am reuşit să adunăm nici măcar o jumătate de coş. Ce ne vom face la iarnă dacă vom avea aşa puţine lemne?

Mica Vrăjitoare aruncă o privire in coşuri. Înăuntru nu erau decît nişte vreascuri subţiri.

—Dacă asta—i totul, spuse către femei, atunci înţeleg de ce vi—s feţele atît de triste. Din ce cauză nu găsiţi nimic?

—Din cauza vîntului.

—A vîntului?! strigă Mica Vrăjitoare. Cum poate fi din cauza vîntului?

—Fiindcă nu vrea să bată, spuse una din femei.

—Dacă vintul nu bate deloc, nu cade nimic din copaci.

—Şi dacă nu cad crengi şi vreascuri, cu ce să mai umplem coşurile?

—Vasăzică asta e! spuse Mica Vrăjitoare. Femeile dădură din cap şi una dintre ele spuse:

—Ce n—aş da să pot face o vrajă! Atunci am fi salvate ! Aş vrăji un vînt. Dar nu pot.

—Nu, spuse Mica Vrăjitoare, *tu* bineînţeles că nu poţi.

Cele trei femei se hotărîră atunci să se întoarcă la casele lor. Ele spuseră:

—Nu are nici un rost să căutăm mai departe. Tot nu găsim nimic, cît timp nu bate vîntul. La revedere !

—La revedere! spuse Mica Vrăjitoare şi aşteptă pină cînd cele trei sc îndepărtară cîţiva paşi.

—Nu ar putea fi ajutate? întrebă Abraxas în şoaptă. Mica Vrăjitoare rîse:

—Am şi început, dar ţine—te bine, altfel te suflă!

Să cheme un vînt era chiar un joc de copil pentru Mica Vrăjitoare. Un simplu fluierat printre dinţi şi imediat se porni o vijelie. Şi ce vijelie ! Se înălţă pină în vîrfurile copacilor şi zgîlţîi trunchiurile; rupse uscăturile de pe copaci. Bucăţi de scoarţă şi crengi groase căzeau cu zgomot pe pămînt.

Femeile ţipau şi—şi fereau capetele. Îşi ţineau fustele cu amîndouă inimile. Nu a lipsit mult ca vijelia să le ia pe sus. Dar Mica Vrăjitoare nu merse atît de departe:

—Ajunge, strigă ea. Gata!

Vîntul ascultă porunca şi se opri. Femeile se uitau înfricoşate in jur. Atunci văzură că pădurea era plină de beţe şi crengi rupte.

—Ce noroc ! strigară toate trei. Atît de multe uscături dintr—o dată ! Astea ne vor ajunge pentru multe săptămîni!

Au adunat cît au putut îndesind vreascurile in coşuri, şi—au plecat apoi spre casă, pline de bucurie. Mica Vrăjitoare se uită după ele zîmbind cu şiretenie. Chiar şi corbul Abraxas era, în fine, mulţumit. El o ciupi de umăr şi spuse:

—Nu—i chiar rău pentru început! Cred că ai în tine, cu adevărat, stofa unei *bune* vrăjitoare !

7.ÎNAINTE, BĂIEŢAŞ!

De atunci. Mica Vrăjitoare avu grijă ca femeile să nu se mai întoarcă acasă cu coşurile goale. De fiecare data cînd se întîlneau cu Mica Vrăjitoare erau bine dispuşi, aveau feţele fericite şi spuneau:

—Este o adevărată plăcere să aduni lemne anul acesta ! Merită să vii în pădure!

De aceea Mica Vrăjitoare tare se mai miră cînd, într—o zi, întîlni pe drum pe cele trei femei, înlăcrămate şi cu coşurile goale. Vrăjise un vînt chiar cu o scară înainte şi nu puteau lipsi nici vreascurile, nici scoarţa de copac.

—Închipuieşte—ţi ce s—a întîmplat! spuseră ele sughiţind de plîns. Noul pădurar ne—a oprit să mai adunăm lemne uscate. Ne—a răsturnat coşurile, iar dacă ne mai prinde data viitoare, vrea să ne bage la închisoare!

—Ia te uită ce gînduri are dumnealui! spuse Mica Vrăjitoare. Ce l—a apucat?

—E rău ! strigară femeile. Bătrînul pădurar nu avea nimic împotriva noastră, numai ăsta nou ! Nu poţi să—ţi închipui ce gălăgie a făcut! Acum s—a terminat pentru totdeauna cu lemnele de foc gratuite.

Femeile începură din nou să plîngă. Mica Vrăjitoare le dădu curaj:

—Noul pădurar, zise ea, se va răzgîndi. Îi voi băga cu minţile în cap.
—Cum adică? întrebară curioase femeile.
—Lăsaţi asta în grija mea! Mergeţi acum acasă şi nu mai fiţi supărate. De mîine încolo noul pădurar vă va lăsa să adunaţi cîte lemne veţi putea duce.

Cele trei femei plecară. Mica Vrăjitoare îşi vrăji repede un coş pliu de vreascuri. Îl puse la marginea drumului şi se aşeză lîngă el, ca şi cînd ar fi fost o femeie la adunat lemne şi care se odihnea puţin. Nu trebui să aştepte mult piuă ce apăru şi noul pădurar, îl recunoscu imediat după haina sa verde, după puşcă şi după geanta de vînătoare, din piele.
—Hei, strigă pădurarul. încă una! Ce faci aici?
—Mă odihnesc, spuse Mica Vrăjitoare. Coşul e tare greu şi trebuie să—mi trag puţin sufletul.
—Dar tu nu ştii că nu este voie să aduni vreascuri?
—Nu. De unde să ştiu?
—Ei bine, acum o ştii! se răsti pădurarul. Goleşte coşul şi cară—te.
—Să golesc coşul? întrebă Mica Vrăjitoare. Fie—vă milă, dragă domnule nou pădurar. Nu puteţi face asta unei femei bătrîne!
—Am să—ţi arăt cu ce pot să—ţi fac ! o ocări pădurarul.

Şi prinse coşul ca să—l răstoarne. Atunci Mica Vrăjitoare ii spuse:
—Mai bine lasă—te păgubaş. Pădurarul era furios.

„Te voi aresta", vru să tune el: dar în loc de asta spuse:
—Mii de scuze, am glumit numai. Bineînţeles că poţi păstra uscăturile.

„Cum se face, gîndi pădurarul uluit, că, deodată, spun tocmai contrariul a ceea ce am vrut să spun?" El nu avea cum să ştie că Mica Vrăjitoare îl vrăjise.
—Vezi tu, fiu! meu, aşa sună ceva mai bine! spuse ea. Numai de n—ar fi coşul aşa de greu!
—Să te ajut? întrebă pădurarul. Aş putea să—ţi duc vreascurile pînă acasă... Ea chicoti.
—Adevărat, fiule? Da' asta—i foarte frumos din partea ta ! Un bărbat tinăr şi atît de politicos!

„Ar trebui să—mi dau palme ! gîndi noul pădurar. De ce spun asemenea prostie? Nu mă recunosc deloc". Dar trebui să—şi pună în spate, împotriva voinţei sale, coşul cel greu.
—Mătuşica, spuse el apoi, dacă eşti obosită, poţi să te aşezi şi tu deasupra !
—Vorbeşti serios? întrebă Mica Vrăjitoare.

Pădurarul era desperat, ba chiar se auzi răspunzînd prietenos:
—Dar bineînţeles! Hai odată, sus cu tine!

Mica Vrăjitoare nu aşteptă să i se spună de două ori. Ea se aruncă dintr—un salt pc coşul plin, şi corbul sări şi el pe umărul ei.
—Aşa, putem porni! înainte!

Pădurarul trimise, în gînd, pe pustie coşul împreună cu femeia şi corbul. Dar ce folos? Ascultător, trebui să facă pe măgăruşul şi s—o pornească la drum.
—Drept înainte ! strigă Abraxas. Şi mai repede, măgăruşul meu, mai repede ! Altfel, din păcate, voi fi nevoit să te ciupesc !

Pe noul pădurar îl treceau toate căldurile. El tropăia fără încetare. Curînd era lac de sudoare. Limba îi atîrna de un cot. Îşi pierdu pălăria verde, apoi geanta de vînătoare. Şi puşca îi scăpă pe jos.

Astfel alergă el în lung şi—n lat prin pădure.
—La stîngă! comandă Abraxas, acolo după şanţ la dreapta, şi—apoi mai departe, pe deal în sus!

Cînd în sfîrşit ajunseră la casa vrăjitoarei, pădurarul abia se mai finea pe picioare. Mica Vrăjitoare nu—l iertă însă, şi—l întrebă:
—Ce—ar fi să mi le şi spargi, fiule?
—Le voi sparge, le voi lega şi le voi stivui, gîfîi pădurarul. Ceea ce şi făcu.

După ce termină — şi a durat destul pînă ce isprăvi toată treaba — Mica Vrăjitoare spuse:
—Acum te poţi duce acasă. Îţi mulţumesc, fiule! Cu siguranţă, nu întîlneşti decît o dată în viaţă un pădurar atit de amabil! Cît se vor bucura femeile care adună lemne! Cred că te porţi cu toate la fel, nu—i aşa...?

Noul pădurar plecă, clătinindu—se. Obosit, se tîrî spre casa lui de pădurar. De—atunci el făcea un mare ocol cînd vedea o femeie adunînd vreascuri.

Mica Vrăjitoare rîdea adesea de această poznă. Îi mărturisi corbului:

—Aşa voi face şi de—acum înainte! O să—i ajut pe oamenii buni, făcînd rău celor răi. Aşa îmi place cel mai mult!

Abraxas răspunse:

—Aşa să fie oare? Poţi doar face bine şi altfel. Fără farse, vreau să zic.

—Ah, dar aşa e plictisitor! răspunse ca.

—De unde ştii? întrebă Abraxas.

8.FLORI DE HÎRTIE

Într—o zi. Micii Vrăjitoare îi veni chef să zboare călare pe mătură piuă în oraş. Ea dorea să vadă ce se mai întîmplă pe la tirgul săptăminal.

—Grozav, strigă Abraxas încîntat, vin şi eu ! La noi în pădure ducem o viaţă destul de retrasă, aici sînt prea mulţi copaci şi prea puţini oameni. În oraş, este exact invers!

Nu puteau însă zbura pe mătură pînă în piaţa oraşului. S—ar fi produs un mare tărăboi printre oameni şi te pomeneşti că le—ar fi picat plocon şi poliţia pe cap. De aceea ascunseră mătura la marginea oraşului, într—un lan de grîu, şi au mers pe jos mai departe.

În tîrg, gospodinele, servitoarele, tărăncile şi bucătăresele se şi înghesuiau in jurul tarabelor. Cu voci ascuţite, grădinăresele îşi lăudau zarzavaturile, vînzătorii de fructe strigau fără încetare: „Luaţi mere ionatane şi pere pergamute!" Nevestele de pescari doreau să scape de heringii lor săraţi, cîrnăţarul de cîrnaţii lui fierţi, olarul de ulcioarele şi străchinile lui de pămînt pe care le înşirase pe un strat de paie. Aici striga unul: „Varză murată ! Varză murată !" dincolo un altul: pepeni verzi, dovleci, vă rog frumos! Pepeni verzi, dovleci!”

Glasul cel mai puternic îl avea însă Iacob cel ieftin. El stătea pe treapta cea mai de sus a fîntînii din piaţă, bătea cu un ciocan în lada lui de negustor ambulant şi striga din răsputeri:

—Cumpăraţi, oameni buni, cumpăraţi! Astăzi vînd ieftin! Astăzi fac cinste, dau totul la juma' de preţ! Şireturi, tutun de prizat, bretele de pantaloni! Lame de ras, perii de dinţi, agrafe de păr! Cîrpe de bucătărie, creme de ghete, mujdei de usturoi! Apropiaţi—vă, domniile voastre! Cumpăraţi, cumpăraţi! Aiiici vinde Iacob cel ieftin.

Mica Vrăjitoare era tare încîntată de zarvă. Se lăsa dusă de mulţime încoace şi încolo. Gusta ici din perele pergamute, colo din varza de butoi. Pentru cîteva parale îşi cumpără de la Iacob cel ieftin o brichetă şi mai primi, pe deasupra, un inel de sticlă.

—Mulţumesc din inimă! spuse Mica Vrăjitoare.

—Vă rog frumos! Apropiaţi—vă, domniile voastre! Cumpăraţi, cumpăraţi! Aiiici este Iacob cel ieftin!

În fund de tot, în cel mai îndepărtat colţ al tîrgului, stătea tăcută şi tristă o fetiţă palidă cu un coş plin cu flori de hîrtie. Lumea trecea pe lingă ea, fără s—o bage în seamă; nimeni nu cumpăra de la fetiţa cea timidă.

—Ce—ar fi, spuse corbul Abraxas, dacă te—ai ocupa puţin de ea? Sărmana copilă, mi—e milă de ca.

Mica Vrăjitoare îşi croi drum prin mulţime şi o întrebă pe fetiţă:

—Nu poţi să scapi de flori?

—O, spuse fetiţa, cine mai cumpără vara flori de hîrtie? Mama iar o să plîngă dacă mă întorc acasă fără bani, nu va avea cu ce să cumpere pune pentru noi. Mai am şapte fraţi şi surori. Şi tatăl nostru a murit iarna trecută. Acum facem flori din acestea, de hîrtie. Dar nu le vrea nimeni !

Mica Vrăjitoare o ascultă cu milă pe fetiţă. Se gîndi un moment cum ar putea—o ajuta. Apoi ii veni o idee şi spuse:

—Nu pot să înţeleg, de ce nu vor oamenii să—ţi cumpere florile. Şi doar au un miros... !

Neîncrezătoare fetiţa privi spre ca.

—Miros? Cum să miroasă nişte flori de hîrtie?

—Şi totuşi, şi totuşi, ... o asigură Mica Vrăjitoare cu un aer serios. Au un miros mult mai plăcut decît florile adevărate. Nu simţi?

Într—adevăr, florile de hîrtie miroseau. Nu numai Mica Vrăjitoare observă aceasta.

În toată piaţa lumea începu să adulmece. „Ce miroase aşa frumos?" se întrebau unii pe alţii. „Imposibil! Flori de hîrtie, ziceţi? Există aşa ceva de cumpărat? Atunci va trebui să iau şi eu cîteva ! Nu ştiţi, sînt scumpe?"

Şi toţi cei care îşi puteau, cît de cit, folosi nasul şi picioarele se şi grăbiră spre colţul unde stătea fetiţa. Veniră in fugă gospodinele, servitoarele, tărăncile, bucătăresele, toate. Nevestele de pescari îşi lăsară baltă heringii săraţi, cîrnăţarul soba de fiert cîrnaţii, nevestele de grădinari zarzavaturile. Toţi, dar chiar toţi, se înghesuiau în jurul fetiţei, să cumpere flori. Chiar şi Iacob cel ieftin cu lada sa alergă într—acolo. Deoarece el ajunse ultimul, se ridică pe vîrfurile picioarelor şi îşi făcu palmele pîlnie. „Aloo! strigă el peste capetele mulţimii. Mă auzi, florăreaso? Aiiici este Iacob cel ieftin! Păstrează—mi şi mie cîteva flori! Sau, cel puţin, măcar una ! Mă auzi? Măcar una singură !"

—De unde cu atîtea pretenţii? strigară oamenii. Drept cine se crede Iacob cel ieftin?

Cei care stăteau în faţă, lingă fetiţă, ziseră:

—Să vîndă florile la rînd!

„Ce noroc pe noi că sintem în faţă, gîndiră ei. Florile nu vor putea ajunge pentru toţi, şi cei care au venit mai tîrziu nu se vor alege cu nimic".

Fetiţa vindea, vindea, vindea. Dar florile din coşuleţ nu se mai terminau. A fost de—ajuns pentru toată lumea care voia să cumpere, chiar şi pentru Iacob cel ieftin.

—Cum se face oare că florile nu s—au terminat încă? întrebau oamenii, şuşotind uimiţi. Lucrul ăsta nu—l ştia nici măcar mica florăreasă. De fapt, numai Mica Vrăjitoare ar fi putut explica ce se—ntîmplase; ea însă plecase de mult pe furiş, împreună cu Abraxas.

Casele oraşului rămăseseră mult în urma lor. În curînd trebuiau să ajungă la lanul de grîu unde ascunseseră mătura.

Mica Vrăjitoare se gîndea încă la fetiţa cu florii de hîrtîe şi, în sinea ei, zîmbi. Deodată, corbul o împunse uşor cu ciocul şi îi arătă un nor negru care se îndepărta grăbit pe cer. Nu ar fi dat nimănui de gîndit dacă din el nu s—ar fi iţit o coadă de mătură.

—Uite colo! strigă Abraxas, mătuşa Rumpumpel! Bătrîna momîie să te fi spionat cumva?

—Asta e în stare de orice! mormăi Mica Vrăjitoare.

—Şi ce dacă! spuse corbul. Tu n—ai nimic de ascuns, cu atît mai puţin ceea ce ai făcut astăzi.

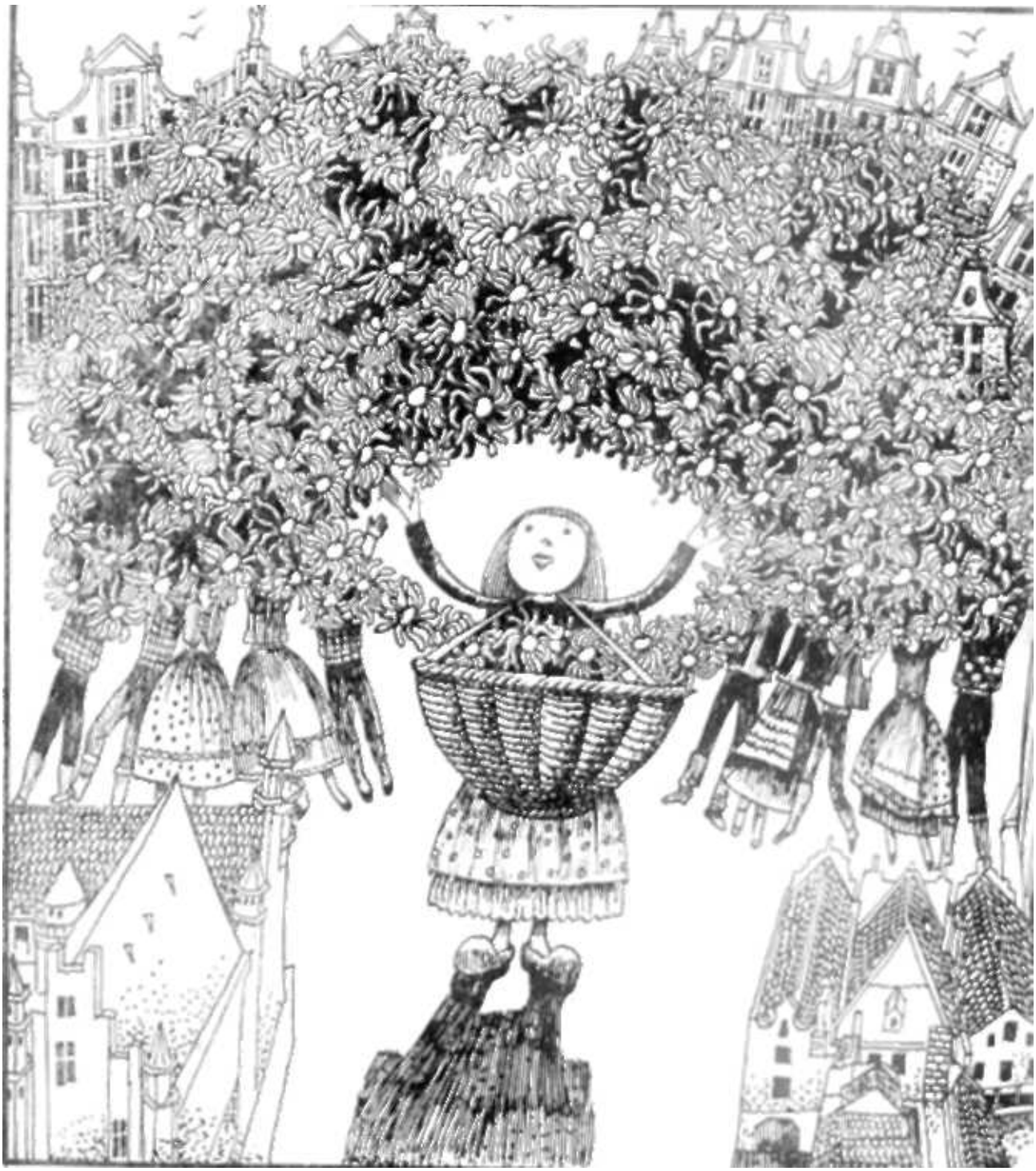

9.O LECŢIE STRAŞNICĂ

De cîteva zile ploua fără întrerupere. Nici Micii Vrăjitoare nu i—a rămas altceva mai bun de făcut decît să stea cuminte în casă şi, căscînd din cînd în cînd, să aştepte vremea bună. Ca să—i treacă timpul, mai făcea uneori cîte o vrajă. A pus, de pildă, vătraiul să valseze pe plită cu sucitorul, i—a spus făraşului să facă tumbe, şi putineiului de făcut unt să stea în cap. Dar toate aceste lucruri n—au amuzat—o, ba, curînd nu i—au mai făcut nici o plăcere.

Cînd, în sfîrşit, a apărut pe cer soarele. Mica Vrăjitoare n—a mai rezistat să stea in casă.

—Valea ! strigă ea plină dc elan. Afară cu mine, prin horn ! Trebuie să văd dacă nu găsesc, undeva, ceva de vrăjit!

—Da, dar numai de bine, o avertiză Abraxas.

Zburau împreună deasupra pădurii, spre cîmpie. Acolo, erau mai peste tot băltoace. Drumurile de ţară erau noroioase, iar ţăranii înotau prin noroi pînă la glezne.

Şi drumul de căruţe fusese stricat de ploaie. Dinspre oraş, tocmai venea o căruţă. Era trasă de doi cai şi plină cu butoaie de bere. Înainta foarte greu, iar caii erau înspumaţi. Pe drept cuvînt, era tare anevoios să tragi după tine o cănită atît de încărcată. Iar căruţaşului, care stătea pe capră plin de importanţă, i se părea că tot merge prea încet.

—Diii, striga el, nu mai vreţi să trageţi, gloabelor? ! !

Şi, nemilos, dădea fără—ncetare cu biciul în cai.

—Îţi vine să—i tragi una cu ciocul! croncăni Abraxas furios. Acest mitocan bate caii ca un bătăuş de meserie! Poţi sta liniştit cînd vezi aşa ceva?!

—Linişteşte—te, zise Mica Vrăjitoare, o să se dezveţe dumnealui în curînd.

Au urmărit căruţa pînă în satul apropiat, cînd s—a oprit în faţa birtului. ”La leul cu halba”. Căruţaşul a descărcat cîteva butoaie. Le—a rostogolit prin curte pînă în pivniţă, apoi a intrat în birt unde şi—a comandat de mîncare. A lăsat înhămaţi la căruţă caii înspumaţi, fără să le dea măcar o mînă de fîn sau un pic de ovăz.

Mica Vrăjitoare aşteptă în spatele şopronului pînă ce căruţaşul dispăru în birt. Apoi se furişă repede la cei doi cai şi le vorbi pe limba lor:

—Întotdeauna se poartă aşa de unt cu voi?

Întotdeauna, mărturisiră caii. Ar trebui să—l vezi o dată cînd e beat sau cînd îl apucă furiile. Atunci ne bata şi cu coada biciului. Priveşte numai dungile de pe pielea noastră şi—ai să înţelegi atunci despre ce—i vorba.

—Individul merită o lecţie! spuse Mica Vrăjitoare. Îi de—a dreptul ruşinos ce vă face! Vreţi să mă ajutaţi să i—o plătesc?

—Bine! Ce zici să facem?

—Să au vă mişcaţi din loc cînd se urcă pe capră şi vrea să plece. Nici un lai de... copită !

—Oh, ne ceri prea mult! se împotriviră caii. Pentru asta o să ne învineţească pielea!

—Vă promit că n—o să păţiţi nimic.

Se apropie de căruţă şi luă biciul. Făcu apoi un nod in vîrful biciului. Şi cam asta a fost totul. Putea acum să se întoarcă liniştită in spatele şopronului, la pîndă, pentru a vedea ce va păţi căruţaşul.

După un timp, căruţaşul ieşi din birt. Mîncase şi băuse bine. Venea spre căruţă fluierînd zgomotos şi bine dispus. Se urcă pe capră, prinse cu stingă hăţurile şi, după cum avea obiceiul, cu dreapta luă biciul.

—Diii! strigă el, plescăind din limbă a îndemn şi vrînd să plece. Dar cînd caii n—au pornit, s—a supărat.

—Gloabe leneşe, ia staţi voi o clipă. V—arăt eu vouă! A început să înjure şi—a ridicat biciul.

Dar lovitura nimeri alături! Sticli iul biciului sări înapoi neatingînd deloc caii, şi lovi căruţaşul peste urechi !

—Ei, fir—ar să fie, mormăi el, ridicînd din nou biciul spre a lovi — dar nici de data aceasta n—a avut mai mult noroc.

Îl cuprinse o furie turbată. Sări în picioare. Ca un nebun, ridică biciul să bată caii. Dar de fiecare dată loviturile se întorceau împotrivă—i. Era lovit peste ceafă, peste faţă, peste degete, peste braţe, pe spinare şi la fund.

—Mii de trăsnete şi fulgere! urlă el, aşa nu mai merge. A apucat biciul de capătul de sus, lovind mînios cu coada.

Dar asta s—a întîmplat doar o singură dată.

Coada biciului l—a lovit apoi atît de tare peste nas, încît sîngele i—a ţişnit pe ambele nări. Căruţaşul strigă de durere, biciul îi căzu din mîini, i se făcu negru în faţa ochilor şi trebui să se sprijine de ceva.

Cînd, după un timp, şi—a mai venit oarecum în fire, Mica Vrăjitoare stătea lîngă căruţă avertizîndu—l: —Dacă mai iei o dată biciul, să ştii că ai să păţeşti la fel! Să—ţi intre bine în cap de—acum înainte. Din partea mea, acum poţi să pleci. Diii!

La îndemnul ei, caii porniră ascultători. Calul din stingă nechează „mulţumesc frumos", iar cel din dreapta sforăi satisfăcut, ridicînd capul.

Căruţaşul stătea pe capră ca o curcă plouată. Îşi jură, pipăindu—şi nasul umflat: „N—am să mai ating biciul cît oi trăi!"

10.OASPEŢI DE VINERI

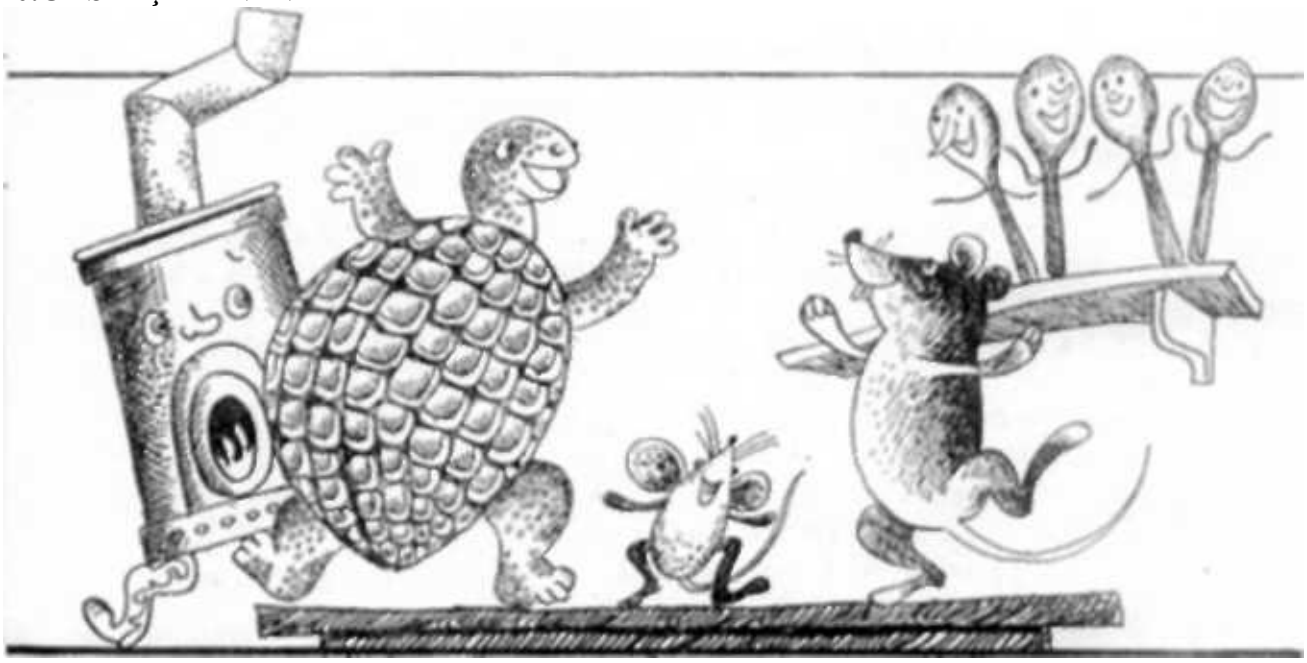

Pentru vrăjitoare, vinerea este ceea ce e duminica pentru ceilalţi oameni. Aşa cum oamenii nu lucrează duminica, vrăjitoarele nu fac vrăji vinerea. Dacă totuşi le fac şi sînt prinse, trebuie să plătească o amendă.

Mica Vrăjitoare ţinea foarte conştiincios vinerea. Nu se lăsa dusă în ispită. Încă de joi seara îşi încuia mătura în dulap, iar cartea de vrăji o ascundea în sertarul mesei. Paza bună trece primejdia rea.

De obicei, vinerea dormea ceva mai mult dimineaţa. Cu ce să—şi omoare timpul dacă tot n—avea voie să facă vrăji? După—masă, în general, se plimba puţin sau se aşeza în umbra cuptorului şi lenevea.

—Dac—ar fi după mine, bombănea ea, ar trebui ca vinerea să vină o dată la şase săptămîni şi încă mi—ar fi destul!

Totul s—a petrecut într—o vineri de vară tîrzie. Mica Vrăjitoare stătea ca de obicei în spatele cuptorului, plictisindu—se. Mult mai mult i—ar fi plăcut să facă vrăji. De fapt, în nici o zi din săptămînă n—avea atîta chef de vrăji ca vinerea.

Deodată auzi nişte paşi. Cineva bătu la uşă.

—Da, da, strigă Mica Vrăjitoare, vin îndată ! Curioasă, sări în picioare să vadă cine bate.

În faţa casei ei stăteau doi copii: un băiat şi o fetiţă. Se ţineau de mîini şi cînd au zărit—o pe Mica Vrăjitoare apropiindu—se, ziseră:

—Bună ziua !

—Bună ziua, spuse Mica Vrăjitoare. Ce—i cu voi pe—aici?

—Am vrea să te—ntrebăm care—i drumul spre oraş, spuse băiatul, fiindcă ne—am rătăcit.

—... la cules de ciuperci, adăugă fetiţa.

—Aşa, aşa, repetă Mica Vrăjitoare, la cules de ciuperci, deci.

A intrat cu copiii în casă, i—a servit cu cafea şi fiecare mai primi în plus şi o bucată din prăjitura de sărbătoare. Apoi Mica Vrăjitoare îi întrebă cum îi cheamă.

Pe băiat îl chema Thomas, iar pe fată Vroni. Află apoi că erau fraţi. Părinţii lor aveau hanul „La boul pe două cărări", un han foarte arătos lîngă fîntîna din piaţă.

—Îl cunoaştem noi, zise Mica Vrăjitoare.

—Şi tu, întrebă Thomas, cu ceaşca la gură, tu cine eşti?

—Ghiceşte, chicoti ea.

—De unde vrei să ştiu? Trebuie să—mi spui tu.

—Eu sint o vrăjitoare şi asta este casa mea de vrăjitoare.

—Uiii! strigă fetiţa speriată. Eşti chiar o adevărată vrăjitoare care ştie să facă şi vrăji?

—Nu vă fie frică ! se băgă şi corbul în discuţie, liniştindu—i. Este o vrăjitoare *bună,* nu vă face nimic.

—Nu, sigur nu, spuse Mica Vrăjitoare şi le mai turnă puţină cafea. Apoi îi întrebă: Aţi vrea să vă fac o vrajă?

—Stop! interveni Abraxas. Ai uitat cumva că azi e vineri? Nu merge mai departe. Mica Vrăjitoare însă nu stătu mult pe gînduri.

—Pur şi simplu închidem obloanele şi nu ne vede nimeni, spuse ea. şiret.

Trase obloanele la toate geamurile şi le puse cîrligul. Apoi a început să facă vrăji. Făcu să apară pe masa din bucătărie un cobai, un arici şi o broască ţestoasă. Ariciul şi cobaiul se ridicară pe picioarele din spate şi dansară. Broasca ţestoasă însă n—a vrut.

—Dă—i drumul! strigă Mica Vrăjitoare. Hai şi tu !

Atunci, vrînd—nevrînd, broasca ţestoasă a trebuit să danseze şi ea.

—Grozav! spuseră Thomas şi Vroni, ştii că te pricepi, nu glumă!

—Asta—i doar începutul, spuse Mica Vrăjitoare, făcînd să dispară cobaiul, ariciul şi broasca ţestoasă şi vrăjind mai departe.

A mai făcut şi alte lucruri nostime: a pus soba să cînte un cîntec, a făcut să apară flori in cafetieră, a cerut făcăleţelor şi lingurilor de lemn să joace pe poliţă teatru de păpuşi. Copiii nu sc mai saturau privind.

—Mai vrem ceva! se rugau din nou.

Timp de două ore, Mica Vrăjitoare a făcut vrajă după vrajă. Apoi spuse:

—Aşa, gata, acum ajunge! Trebuie să plecaţi acasă!

—Aşa repede?

—Da, a sosit vremea; doar n—aţi vrea să ajungeţi acasă după ce se—ntunecă — nu—i aşa? Abia acum observară copiii ce tîrziu se făcuse. Şi—au luat coşurile cu ciuperci ca să plece.

—Oh, zise Thomas uimit, găsisem doar cîteva ciupercuţe şi iată acum coşurile pline de *mănătărei* !

—Ia te uită ce întîmplare! strigă Mica Vrăjitoare, făcînd pe mirata. Duse repede copiii la drumul cel hun.

—Îţi mulţumim mult! mai spuse Vroni în clipa de rămas bun. Ce—ar fi să ne vizitezi şi tu o dată? Te—am conduce prin tot hanul. Ţi—am arăta bucătăria şi pivniţa, grajdul şi pe boul Korbinian.

—Cine—o mai fi şi ăsta? întrebă Abraxas.

—E preferatul nostru ! zise Thomas. Îl poţi chiar călări ! O să veniţi, nu?

—O să venim, spuse Mica Vrăjitoare. Cînd vă convine?

—De duminică în două săptămîni, propuse Thomas, atunci va fi şi marele concurs de tir! Să ne întîlnim la locul serbării !

—S—a făcut, spuse Mica Vrăjitoare, atunci venim de duminică în două săptămîni. Dar acum grăbiţi—vă!

Thomas şi Vroni s—au luat de mînă şi au alergat spre oraş. Mica Vrăjitoare s—a întors cu corbul acasă. Se gîndi: „Ce bine ar fi să treacă la fel de repede orice zi de vineri !" Cînd se întoarse, un nor negru ca păcura stătea deasupra casei.

—Ai păţit—o ! croncăni Abraxas. Rumpumpel, vrăjitoarea de vreme rea, probabil că a tras cu ochiul, prin horn.

—S—ar putea să fie ea... zise încurcată Mica Vrăjitoare... dar s—ar putea să fie şi un nor obişnuit. Nici cel puţin o coadă de mătură nu văd...

În sinea ei, insă, era tare îngrijorată. „Ce mă fac dacă a fost într—adevăr mătuşa Rumpumpel? Ce ghinion !" Precis o va pîrî Marii Vrăjitoare că a făcut vrăji vinerea.

—Să vedem ce se va mai întîmpla, zise abătută.

Aşteptă zi de zi, timp de o săptămînă. Dar nu se întîmpla nimic. N—a fost chemată în faţa Marii Vrăjitoare şi nici n—a fost pusă să plătească vreo amendă. Atunci Mica Vrăjitoare se gîndi uşurată: „N—a fost, totuşi, mătuşa Rumpumpel".

11.UN CONCURS DE TIR, UŞOR VRĂJIT

Clopotele băteau, puşcoaiele bubuiau, iar mulţimea de oameni veseli abia începăea pe cîmpul de lîngă oraş, unde avea loc concursul de tir. Mica Vrăjitoare îi căuta pe Thomas şi pe Vroni. Ea se îmbulzea prin mulţime, iar corbul Abraxas îşi sucea gîtul in toate părţile.

—Unde s—or fi pitit copiii ăia?

Cei doi, foarte trişti, stăteau în spatele cortului festiv. Acolo—i găsi Mica Vrăjitoare, după lungi căutări.

—Iaca ce mutre pe voi, spuse Mica Vrăjitoare clatinînd din cap. De ce sînteţi bosumflaţi tocmai in ziua concursului de tir?

—Avem noi motivele noastre, spuse Thomas. Tata a dăruit, drept premiu, pe boul nostru.

—Pe boul Korbinian? întrebă Mica Vrăjitoare.

—Da, suspină Vroni. Ca premiu pentru învingător.

—Iar el îl va tăia şi—l va frige, adăugă Thomas, şi—l va mînca pe urmă cu toţi ţintaşii.

—Şi dacă nimeni nu va cîştiga boul? întrebă Mica Vrăjitoare. Ar putea fi şi—aşa...

—N—ar *putea* fi, răspunse Thomas. Un concurs de tir fără un ţintaş învingător nu există.

—Ehei, cîte nu se pot întîmpla ! spuse Mica Vrăjitoare, care îşi şi făcuse un plan. Haideţi cu mine şi totul va fi bine.

S—au luat, ezitînd, după Mica Vrăjitoare spre locul serbării.

Acolo, tocmai îşi făceau apariţia ţintaşii. În faţa lor, cu sabia scoasă, mărşăluia căpitanul; în urma lui mergea împleticindu—se boul Korbinian, acoperit tot cu funde şi benzi de hîrtie colorată.

—Uraaa ! striga mulţimea întinzîndu—şi caic mai de care gîtul. Toţi voiau să ia parte Ia serbare şi să vadă cine va cîştiga boul.

—Trupăăăă stai! comandă căpitanul ţintaşilor. Apoi lăsă pe trompetişti să dea semnalul.

—Linişte! Căpitanul ţine un discurs! şuşoteau oamenii.

—Am marea onoare, spuse căpitanul, să vă spun la toţi „bine aţi venit la sărbătoarea noastră"! Acum mulţumim în mod deosebit domnului proprietar al hanului „La boul pe două cărări", care ne—a oferit drept premiu un bou viu.

—Trăiascăăă ! strigă din nou mulţimea. Să trăiască hangiul! Vivat pentru nobilul donator!

Apoi căpitanul flutură sabia şi spuse:

—Cu aceasta declar deschis concursul nostru de tir.

La marginea cîmpului unde se desfăşura serbarea era un stîlp înalt. În vîrful lui Tuşesc fixat un vultur de lemn pe care ţintaşii trebuiau să—l doboare. Căpitanul a tras, bineînţeles, primul şi—a nimerit exact... alături.

—Se mai întîmplă, spuseră oamenii.

Ruşinat, căpitanul se dădu de—o parte. Veni apoi rindul stegarului să—şi încerce norocul. Ochi, trase... dar şi împuşcătura lui nimeri alături. Lumea începu să zimbească.

Nu trecu mult şi—au izbucnit într—un rîs de hohote. Se mai întîmplase şi altă dată ca vulturul să nu fie nimerit, dar ca toţi să nimerească alături, asta chiar că era de—a dreptul de rîs. Se mai petrecuse vreodată aşa ceva?

—De necrezut! bombăni căpitanul muşcîndu—şi încurcat mustaţa. Ar fi vrut să intre—n pămînt de ruşine. N—avea cum să bănuie că Mica Vrăjitoare vrăjise puştile tuturor ţintaşilor.

Doar copiii hangiului au bănuit—o! Cu fiecare împuşcătură greşită deveneau tot mai veseli.

— Minunat, strigau ci, minunaţi

Clnd ultimul ţintaş trase, Mica Vrăjitoare îl înghionti pe Thomas:

—Acum du—te *tu !*

—Şi ce să fac?

—Să tragi!

Băiatul înţelese. Îşi făcu loc prin mulţime ca să ajungă la locul tragerii.

—Eu voi dobori vulturul.

—Tu, piciule? întrebă căpitanul, vrînd să—l gonească. Dar mulţimea a început să facă zarvă.

—Lasă—l, vrem să tragă şi el! spuneau cu toţii, aşteptîndu—se la o distracţie deosebită. Căpitanul, supărat, spuse:

—Din partea mea... dar n—o să aibă noroc.

Thomas luă puşca. Şi—o încarcă întocmai ca un vînător cu experienţă ţinti. Oamenii îşi ţinură respiraţia. Se ridicară în vîrful picioarelor şi priveau atent vulturul. Un Tulger şi—un pocnet. Vulturul căzu de pe stîlp — şi Thomas deveni cîştigătorul concursului!

—Iuhuuu ! strigară toţi fluturînd pălăriile. Să trăiască Thomas ! Thomas al hangiului a cîştigat boul !

Au năvălit pe locul tragerii purtîndu—l pe braţe pe fericitul cîştigător.

—Puneţi—l călare pe bou ! Pe bou ! Pe bou cu el !

—Şi pe mine! strigă Vroni.

—Vino sus, spuse Thomas, doar este şi boul *tău!*

Dacă ar fi fost după ei, ar fi luat—o şi pe Mica Vrăjitoare pe spatele boului Korbinian. Darea refuză. Thomas şi Vroni trebuiră să călărească singuri, spre oraş, pe spatele boului.

În faţă, mergea fanfara ţintaşilor care cînta, unul după altul, marşuri vesele. Urmau apoi căpitanul şi ţintaşii lui, cu mutrele acrite. Mulţimea făcea semne cu mîna, entuziasmată, strigînd: „Bravo, să trăiască regele ţintaşilor" !

Un domn de la ziar se strecură pe drum pînă la copii. Îşi deschise carneţelul, scoase creionul şi întrebă:

—Şi cînd va fi fript boul?

—Nu va fi deloc fript, răspunse Thomas, va fi dus în grajd, şi—acolo va rămîne. Clopotele băteau, puşcoaiele bubuiau şi nimeni n—o observă pe Mica Vrăjitoare care, din spatele cortului festiv, se urcă mulţumită pe mătură şi plecă.

—Ai făcut din nou o treabă bună, o lăudă Abraxas. Cu asta poţi fi iertată pentru vrăjile de vineri.

12.OMUL CU MAROANE

Veni iarna. în jurul căsuţei de vrăjitoare, vîjîia furtuna de zăpadă scuturînd obloanele ferestrelor. Micii Vrăjitoare însă nu—i păsa de asta. Zi de zi, stătea în faţa sobei de teracotă încălzindu—şi spatele. în picioare avea papuci de pîslă călduroşi. Din timp în timp, bătea din palme — şi de fiecare dată cînd bătea, cîte o bucată de lemn din ladă sărea singură în gura sobei. Cînd avea chef de mere coapte, nu trebuia decît să pocnească din degete. Imediat se şi rostogoleau citeva mere din cămară pentru a sări direct în cuptor.

Aşa ceva îi plăcea corbului Abraxas. El repeta mereu:

—Aşa poţi trece foarte bine iarna.

Dar, cu timpul. Mica Vrăjitoare se satură de viaţa asta leneşă. Într—o zi declară descurajată:

—Să stau toată iarna pe bancă, cu spatele la sobă, să—mi încălzesc oasele? Am nevoie de mişcare şi de aer curat. Hai să ieşim !

—Cee!? strigă Abraxas îngrozit. Drept cine mă ici? Drept un pinguin? Acest ger teribil nu—i pentru mine ! Mersi de invitaţie ! Să rămînem mai bine acasă, în odaia caldă ! Mica Vrăjitoare zise atunci:
—Bine, faci cum vrei! Din partea mea poţi să stai şi—acasă. Plec singură. Nu mă sperii eu de—un pic de ger şi—am să mă îmbrac bine.

Mica Vrăjitoare îmbrăcă şapte fuste, una peste alta. Apoi îşi puse pe cap o broboadă de lînă, îşi încăţă cizmele de iarnă şi—şi puse două perechi de mănuşi. Astfel înfofolită, sări pe mătură şi ţişni pe horn afară.

Afara era un ger năprasnic ! Pomii erau îmbrăcaţi în haine albe. Sub zăpadă dispăruseră şi pietrele, şi muşchiul. Ici—colo se mai vedeau dîre de sanie, şi prin pădure urme de animale.

Mica Vrăjitoare îşi îndreptă mătura spre satul vecin. Gospodăriile erau înzăpezite de—a binelea. Turla bisericii avea o cuşmă de zăpadă. Din toate hornurile se ridica fum. De sus. Mica Vrăjitoare auzea cum ţăranii băteau griul: Hiiin—pum—pum, rum—pum—pum, rum—pum—pum.

Pe dealurile din preajma satului se înghesuiau copii care se dădeau cu sania pe derdeluş. Printre ci erau şi schiori. Mica Vrăjitoare îi privea cum alunecau, luîndu—se la întrecere. Puţin mai tîrziu, veni pe drum un plug de zăpadă. L—a urmărit un timp şi apoi se alătură unui cîrd de ciori care zbura spre oraş.

„Vrem să intru in oraş, se gîndi ea, să mă încălzesc puţin alergînd". În ciuda celor şapte fuste şi celor două perechi de mănuşi, i se făcuse foarte frig.

De data asta, n—a trebuit să ascundă mătura: a luat—o pe spate. Arăta acum ca o bătrînică obişnuită, care mergea la curăţatul zăpezii. Nimeni din cei care au întîlnit—o nu s—a mirat. Oamenii erau cu toţii grăbiţi şi treceau pe lîngă ca cu capetele plecate.

Tare—ai mai fi vrut să se uite la vitrinele magazinelor! Dar geamurile erau acoperite în întregime cu flori de gheaţă. Fîntîna oraşului îngheţase şi de firma hanului atîrnau ţurţuri lungi.

În piaţă, era o ladă de lemn îngustă, colorată în verde. În faţa ei era o subită de tuci, iar lîngă sobiţă, cu spatele la o dugheană, stătea un omuleţ gîrbovit. Purta o manta largă de birjar şi pîslari. Gulerul îl avea ridicat şi căciula trasă pe ochi. Din timp în timp, Omuleţul strănuta. Picăturile cădeau pe Sobiţa încinsă şi sfîrîiau.
—Ce faci tu aici? îl întrebă pe omuleţ.
—Nu vezi? Eu... Hapciu!... Prăjesc maroane.
—Maroane? ce—s astea?
—Sînt castane, explică omuleţul. Apoi săltă capacul sobiţei şi o întrebă: Vrei şi tu? Zece parale o pungă mică, şi douăzeci una mare. Hapciu !

Mica Vrăjitoare adulmecă mirosul castanelor prăjite.
—Aş vrea să gust, dar n—am nici un bănuţ la mine.
—Atunci, în mod excepţional, am să—ţi dau pe gratis cîteva. Pe un asemenea ger, ceva cald o să—ţi facă bine. Hapciu! Să fie cu noroc !

Omuleţul îşi suflă nasul cu mîna. Apoi luă un pumn de castane din cuptor şi le puse într—o pungă de hîrtîc maronie. O dădu Micii Vrăjitoare şi zise:
—Poftim, ia—o! Nu uita însă ca, înainte de a le mînca, să le cureţi de coajă.
—Îţi mulţumesc frumos, spuse Mica Vrăjitoare şi gustă din ele. Hmm, dar bune mai sînt! exclamă ea mirată. Apoi adăugă: Eşti de invidiat! Ai o muncă destul de uşoară şi nu—ţi este frig, fiindcă stai lîngă o sobă caldă.
—Ei, nu e chiar aşa, o contrazise omuleţul! Cînd stai toată ziua în frig, îngheţi. Nu te—ajută nici o sobiţă. În cel mai bun caz poţi să—i arzi degetele cînd scoţi castanele fierbinţi din foc. Hapciu! Şi în rest? Picioarele mele sînt o pereche de sloiuri de gheaţă, ca să ştii! Da' ce să mai zic de nas! Nu—i aşa că e roşu ca o lumînare din pomul de iarnă? De guturai nu pot scăpa defel. E de groază !

Şi ca o confirmare a celor spuse, omuleţul strănută din nou. A strănutat atît de puternic, încît dugheana de lemn a început să scîrţîie de răsună toată piaţa. ”Hmm, se gîndi Mica Vrăjitoare, e cazul să facem ceva aici !"
—Aşteaptă puţin! Şi, pe ascuns, murmură un descîntec. Apoi întrebă:
—Îţi mai sînt îngheţate degetele de la picioare?

— Acum nu, spuse omuleţul. Cred că s—a muiat puţin gerul. Simt acest lucru şi cu vîrful nasului. Ce s—o fi întîmplat?
—Nu mă întreba pe mine, spuse Mica Vrăjitoare. Eu trebuie să zbor acum spre casă.
—Să *zbori* spre casă?!
—Am spus eu aşa ceva? Cred că n—ai auzit bine !
—S—ar putea, spuse omuleţul, la revedere!
—Li revedere, spuse Mica Vrăjitoare, şi mulţumesc frumos! Mă rog, mă rog, n—ai pentru ce!
Peste puţin timp, prin piaţă, veniră fugind doi băieţi care strigau:
— Repede, repede, domnule Maroni ! Maroane de zece parale pentru fiecare.
— Da, da, vă rog, vă rog, de două ori maroane de zece parale. Omul cu maroane îşi băgă mîna în cuptor.

Dar pentru prima dată in lunga lui viaţă nu şi—a ars degetele de castanele fierbinţi. Iar de—atunci nici nu şi le—a mai ars vreodată. Şi nici nu i—au mai îngheţat picioarele. Nici chiar nasul nu i—a mai îngheţat. Şi guturaiul i—a dispărut, o dată pentru totdeauna. Iar dacă—i venea cheful să strănute, trebuia să prizeze tabac.

13.MAI CALD DECÎT CU ŞAPTE FUSTE

Pe înserate, cînd mica vrăjitoare ajunse acasă, corbul Abraxas a vrut să afle imediat ce s—a întîmplat, dar Micii Vrăjitoare îi clănţăneau dinţii de frig.

—*Ammm ssă*—ţi *povvestesc* mai *tîrrrziu*. Întîi *vvvreau* să—mi fac un *cceeai, fflindcă* mi—e atît de *frrig* că *abbbia* pot *ssă vorrrbesc.*

—Ei vezi, croncăni Abraxas, aşa—ţi trebuie dacă ai vrut să ieşi pe gerul ăsta cumplit! N—ai vrut să mă asculţi!

Mica Vrăjitoare şi—a fiert o oală mare de ceai de buruieni şi l—a îndulcit cu mult zahăr. Apoi a sorbit fiertura fierbinte. I—a făcut foarte bine şi în curînd s—a încălzit. Şi—a dat jos toate fustele, afară de ultima, şi—a scos ciorapii şi pantofii şi şi—a încălţat papucii de pîslă, spunînd:

—Nu zic nu, am tras un frig straşnic, dar să—ţi spun drept: a fost totuşi frumos ! S—a aşezat pe banca de lingă sobă şi a început să povestească. Corbul Abraxas a ascultat—o în tăcere. Abia după povestea omului cu maroane, a intervenit:

—Ştii tu, de la un timp încoace nu te mai înţeleg! Pe omul cu maroane îl ajuţi c—o vrajă împotriva frigului, iar pe tine nu?! Ce să—şi mai închipuie un corb înţelept ca mine!

—Ce vrei să spui? întrebă Mica Vrăjitoare.

—Cum ce vreau să spun! Dacă aş fi in locul tău şi aş putea face vrăji, precis nu mi—ar mai trebui nici un ceai de buruieni ca să mă încălzesc. Nici n—aş fi lăsat ca lucrurile să ajungă aşa de departe!

—Dar am făcut tot ce—a trebuit să fac ! spuse Mica Vrăjitoare. Mi—am pus două perechi de mănuşi, cizmele de iarnă, basmaua de lînă şi şapte fuste...

—Ei na! strigă Abraxas. În locul tău m—aş fi gîndit la un leac mult mai bun împotriva frigului decît cele şapte fustei

—Mai bun decît şapte fuste?

—Mult mai bun ! Cum mă vezi şi cum te văd ! Mica Vrăjitoare tot nu—l înţelegea.

—Spune—mi, îl rugă, după părerea la, cu ce—am greşit? Dar trebuie să—mi spui limpede, nu să—mi vorbeşti în *cimilituri.*

—Cum, vorbesc în cimilituri? întrebă Abraxas. Treaba doare limpede ca bună—ziua ! Dacă ai putut face o vrajă ca omului cu maroane să nu—i mai fie frig, nu puteai face una la fel şi pentru tine?

—Uff, strigă Mica Vrăjitoare lovindu—se peste frunte, e—adevărat! Cum de nu mi—a venit în minte! Ai dreptate! De ce naiba mai sînt vrăjitoare atunci?

—Tocmai, tocmai, încuviinţă Abraxas. Citeodată pari că uiţi de tot ce eşti. Bine că ai pe cineva lîngă tine ca să ţi—o amintească mereu !

La aceste vorbe Mica Vrăjitoare încuviinţă, zelos, cu capul şi zise:

—Da, da, tu eşti într—adevăr cel mai înţelept corb care a ieşit vreodată dintr—un ou ! Bineînţeles, îţi voi urma şi de—acum încolo sfaturile, fără multă vorbă. Şi dacă eşti de acord, am să—ţi fac şi ţie un descîntec împotriva frigului, ca de—acum înainte să nu mai stai în casă cînd plec eu.

—Perfect de—acord, zise Abraxas, n—am să am nimic împotrivă dacă vei binevoi să faci o dată ceva bun şi pentru mine.

Atunci Mica Vrăjitoare făcu o vrajă ca nici ei, nici corbului să nu le mai fie frig vreodată. De—acum încolo puteau ieşi la plimbare pe cel mai cumplit ger, fără ca să—l simtă. Nu mai trebuia să se îmbrace călduros şi nici n—aveau nevoie după asta de un ceai de buruieni.

N—au mai făcut nici guturai, şi, de—atunci, au ieşit în fiecare zi.

14.OMUL DE ZĂPADĂ

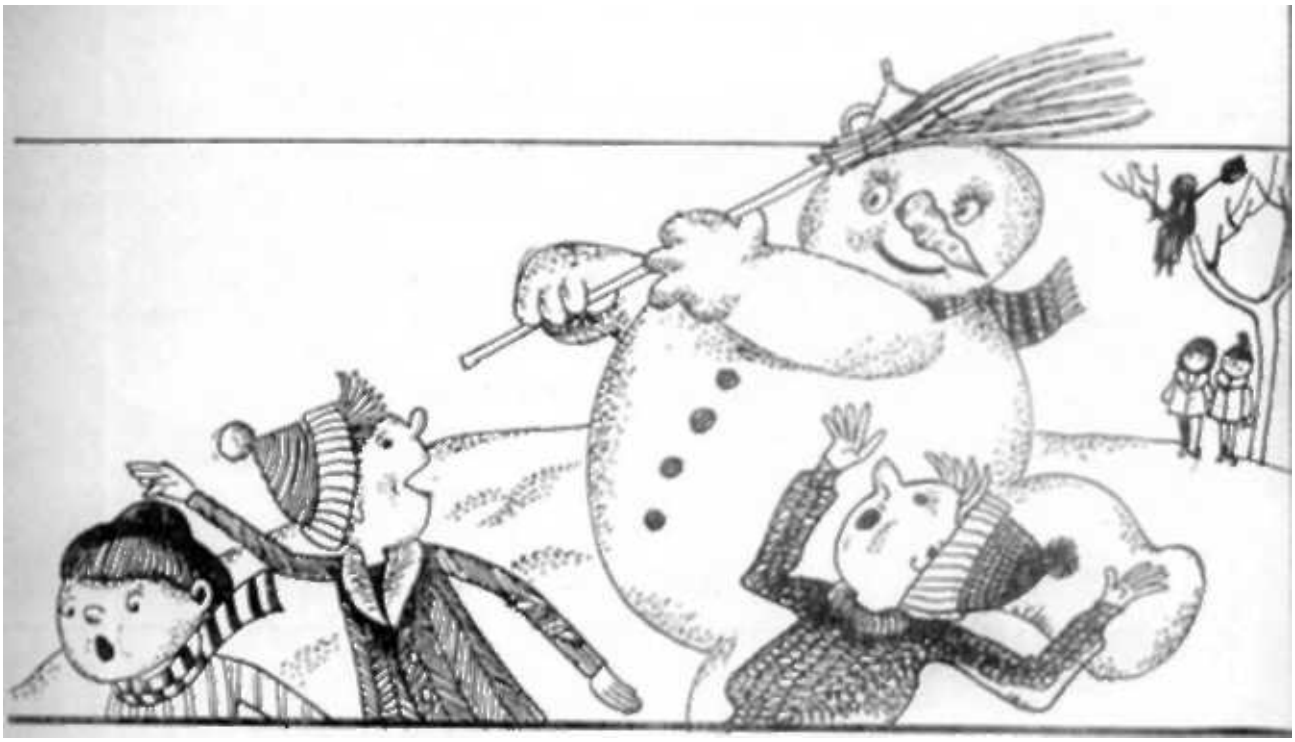

Era o zi frumoasă şi însorită. Cerul, de un albastru limpede, strălucea. Zăpada sclipea alb şi curat, ca un cearşaf proaspăt spălat. Mica Vrăjitoare şi corbul Abraxas se soreau la marginea pădurii. Deodată, în apropiere, auziră voci de copii şi larmă veselă. Mica Vrăjitoare l—a trimis pe corb să vadă ce se întîmplă. Cînd s—a întors, după un timp, acesta i—a spus:

—Sînt cîţiva copii, nişte ţînci de şase sau şapte ani. Fac un om de zăpadă în poiana din spatele tufişurilor.

—Hai să—l văd şi eu ! spuse Mica Vrăjitoare.

Şi deoarece mi era departe piuă în poiană, au luat—o pe jos.

Copiii tocmai terminaseră omul de zăpadă. Avea pe faţă un nas lung de morcov şi ochi din cărbune. Pe cap, drept căciulă, purta o oală turtită şi găurită. Iar în mînă ţinea, mîndru, o mătură de nuiele.

Copiii n—au observat—o pe Mica Vrăjitoare cînd a ieşit din spatele tufişurilor. Ei se ţineau de mînă şi dansau în jurul omului de zăpadă. Săreau de pe un picior pe altul şi cîntau:

Omuleţul de zăpadă
Cine n—ar dori să—l vadă?
Oala de bucătărie
Bună e ca pălărie,
Morcovul de pe obraz
Îi slujeşte—acum de nas,
Pentru ochi i—am pus, de probă,
Doi cărbuni luaţi din sobă.
Nu ţi—e teamă stînd sub zloată
C—ai putea răci vreodată?

Tare i—au mai plăcut Micii Vrăjitoare şi copiii, şi minunatul lor om de zăpadă ! Dac—ar fi fost după ea, ar fi dansat cu ei.

Deodată, din pădurea apropiată, au năvălit cîţiva băieţi mari, şapte la număr. Urlînd, s—au repezit la omul de zăpadă şi l—au dărîmat. Au lovit oala de supă cu picioarele, coada măturii au rupt—o în două. Iar copiilor, care se jucaseră atît de veseli pînă atunci, le—au frecat feţele cu zăpadă. Nu se ştie ce le—ar mai fi făcut dacă Mica Vrăjitoare nu s—ar fi băgat între ei.

—Hei, ţipă dînsa furioasă către băieţii cei mari, de ce nu lăsaţi copiii in pace? Am să rup mătura de voi dacă nu vă astîmpăraţi!

Atunci, vlăjganii au rupt—o la fugă. Dar omul de zăpadă cel frumos nu mai era. Şi din această cauză copiii şi—au plecat capetele, tare mîhniţi. Mica Vrăjitoare nu înţelegea de ce. A vrut să—i consoleze şi

i—a sfătuit:
—De ce nu faceţi un nou om de zăpadă? Ce ziceţi?
Copiii răspunseră:
—Dacă ne facem un alt om de zăpadă, băieţii cei mari au să ni—l strice din nou. Dealtfel nici mătură nu mai avem, fiindcă ne—au rupt—o în două!
—Vi s—a părut numai, spuse Mica Vrăjitoare şi se aplecă după mătura ruptă. Ia priviţi—o!
Arătă copiilor mătura şi ei văzură că era întreagă.
—Faceţi—l fără grijă. Le dădu curaj copiilor Mica Vrăjitoare. Nu trebuie să vă fie frică de băieţii cei mari! Dacă vor mai veni, au să—şi primească răsplata. De asta fiţi siguri!
Copiii s—au lăsat convinşi şi au făcut un nou om de zăpadă. A ieşit chiar mai Inimos şi mai arătos decît primul, fiindcă acum ii ajută şi Mica Vrăjitoare.
După ce noul om de zăpadă a fost gata, n—a trecut prea mult timp şi din nou năvăliră din pădure cei şapte vlăjgani, cu mare zarvă. Atunci copiii s—au speriat şi—au vrut s—o ia la fugă.
—Staţi pe loc, strigă Mica Vrăjitoare, să vedeţi ce se va întîmpla ! Şi ce credeţi că se întîmplă cînd cei şapte se apropiară?
Omul de zăpadă a început să se mişte, a învîrtit mătura de nuiele ea pe o măciucă şi s—a îndreptat spre cei şapte băieţi.
Primului i—a tras una cu coada măturii peste căciulă. Celui de—al doilea i—a dat cu mina stingă un bobîrnac peste nas. Pe—al treilea şi—ai patrulea i—a înhăţat şi i—a lovit cap în cap, atît de tare că s—a auzit trosnind. Pe—al cincilea l—a prins şi l—a izbit de—al şaselea incit amîndoi, cît erau ei de mari, au căzut doborîndu—l şi pe—al şaptelea.
După ce i—a trîntit pe toţi, omul de zăpadă a pus mîna pe mătură şi a adunat un troian de zăpadă peste vlăjgani.
La asta chiar că nu s—au aşteptat ei!
Au vrut să strige după ajutor, dar înghiţeau numai zăpadă.
Dădeau desperaţi din mîini şi din picioare. Cînd, în sfîrşit, după multă trudă, s—au eliberat, au luat—o la goană îngroziţi.
Omul de zăpadă s—a întors liniştit la locul lui şi a încremenit din nou. Stătea acolo ca şi cînd nimic nu s—ar fi întîmplat.
Copiii erau fericiţi fiindcă acum erau siguri că vlăjganii nu vor mai veni înapoi, iar Mica Vrăjitoare a rîs atît de mult de reuşita şotiei, încît îi curgeau lacrimile şi corbul Abraxas strigă speriat:
—Încetează, încetează odată, c—ai să plesneşti de—atîta rîs!

15.FACEM UN RĂMĂŞAG?

Cum au ajuns oare cei doi negrişori pe drumul înzăpezit al satului? Şi de cînd oare erau in acest ţinut turci şi indieni? Turci cu fesuri roşii şi cu şalvari — şi indieni cu feţele îngrozitor de vopsite, fluturînd lungi săgeţi deasupra capului?

—Or fi de Ia circ, zise corbul Abraxas.

Dar nici cei doi negrişori nu erau de la circ şi nici turcii şi indienii. Şi nici micile chinezoaice, nici canibalii şi nici eschimoasele, şeicii deşertului, căpeteniile *hotentoţilor* nu aparţineau vreunui bîlci. Nu ! Era doar un carnaval în sat! Şi deoarece era carnaval, copiii nu se duceau la şcoală în acea după—amiază şi se zbenguiau mascaţi prin piaţa satului.

Turcii cei mici aruncau serpentine de hîrtie. Căpetenia hotentoţilor urla: „Uuaaa! Uuaaa!" Canibalul: „Mi—e foaamee, mi—e foooaame, nu se lasă nimeni mîncat?", micile chinezoaice sporovăiau pe limba lor, eschimoasele turuiau în limba eschimoşilor, iar cowboy—ii trăgeau cu pistoalele lor cu capse, în aer. Coşarul salută cu ţilindrul lui din carton, măscăriciul îi trase una cu biciul peste turbanul şeicului, căpetenia hoţilor — Iaromir — se strîmbă atît de fioros, încît i se desprinse mustaţa lipită.

—Vezi colo o mică vrăjitoare? întrebă Abraxas după un timp.

—Unde?

—În faţa casei pompierilor. Cea cu mătura lungă!

—Aaa, da, strigă Mica Vrăjitoare. Mă duc s—o văd mai de—aproape ! Fugi la vrăjitoarea de carnaval şi—i spuse:

—Bună ziua.

—Bună ziua, spuse vrăjitoarea de carnaval. Nu eşti cumva sora mea?

—Tot ce se poate, spuse Mica Vrăjitoare. Dar tu cîţi ani ai?

—Doisprezece ani. Dar tu?

—O sută douăzeci şi şapte şi jumătate.

—Ei, nu,că asta—i bună ! strigă vrăjitoarea de carnaval. Trebuie să ţin minte ! De—acum înainte, dacă mă întreabă copiii cîţi ani am, le voi spune: două sute nouăzeci şi cinci şi trei sferturi!

—Să ştii însă că eu am cu—adevărat această vîrstă!

—Cine vrei să te creadă? Poate—ai să spui că faci şi vrăji adevărate şi că ştii să zbori pe mătură!

—Dar fireşte că ştiu ! mai spuse Mica Vrăjitoare. Facem rămăşag?

—Mai bine să nu facem, spuse vrăjitoarea de carnaval, că tot nu ştii.

—Pe ce facem rămăşag? repetă adevărata Mică Vrăjitoare.

Vrăjitoarea de carnaval rîse şi strigă:

—Hei, chinezoaicelor, veniţi aici! Şi voi, turcilor, şi negrilor, veniţi şi voi! Veniţi cu toţii, şeicule din

deşert, eschimoaselor şi canibalilor! Aici stă o Mică Vrăjitoare care ştie să zboare pe mătură !
—Imposibil ! spuse măscăriciul.
—Ba da, ba da, strigă vrăjitoarea de carnaval, a vrut să facă rămăşag cu mine! Să ne arate acum, dacă a spus adevărul!

Cît ai clipi din ochi, cele două vrăjitoare au fost înconjurate de toţi copiii. Coşarul şi căpetenia hoţilor, Iaromir, măscăriciul şi indienii, căpetenia hotentoţilor, turcii şi negrişorii — toţi s—au înghesuit care mai de care, rîzînd şi ţipînd.
—Nu—ţi bate joc de noi ! strigară eschimoasele.
—De nu, te legăm de stîlpul de tortură, ameninţă indianul Nor—de—sînge.
—Dacă ne păcăleşti, urlă canibalul, atunci, drept pedeapsă, te voi mînca ! Ai auzit? Trebuie să ştii că mi—e o foooaaameee... !
—Mănîncă—mă liniştit, spuse Mica Vrăjitoare, dacă ţi—e foame, dar trebuie să te pui imediat pe treabă, altfel... pe—aici mi—e drumul !

Atunci canibalul a vrut s—o apuce de guler, dar Mica Vrăjitoare i—a luat—o înainte. Sări pe mătură — şi hrrşti! se şi afla în aer.

Canibalul căzu pc ce—avea el mai moale, de frică. Negrişorilor şi turcilor, chinezoaicelor şi eschimoaselor le—a pierit glasul. Şeicului de deşert ii căzu turbanul, iar căpetenia hoţilor a uitat să se mai schimonosească. Sub boiala feţei, curajosul războinic indian Nor—de—sînge s—a îngălbenit. Negrişorii se făcură albi ca varul, dar asta nu mai observi nimeni deoarece, spre norocul lor, aplicaseră să—şi vopsească feţele cu funingine.

Mica Vrăjitoare zbura rîzînd în jurul pieţei satului. Apoi se aşeză po acoperişul casei pompierilor şi le făcu semn cu mîna. Corbul Abraxas era cocoţat pe umărul ei şi croncănea:
—Hcii, voi, cei de jos! V—aţi convins acum că ştie să facă vrăji?
—Oho, şi cîte altele mai ştiu încă! spuse Mica Vrăjitoare. Canibalului parcă—i era foame...

Desfăcu degetele şi murmură ceva. Şi în piaţă a început să plouă cu gogoşi de carnaval şi plăcinte! Chiuind de bucurie, toţi copiii s—au îmbulzit în ospăţ şi au mîncat pe săturate. Nici canibalul nu s—a dat la o parte de la gogoşi, deşi, de fapt, nu e chiar pe gustul lui! Dar vrăjitoarea de carnaval n—a mîncat nimic din toate acele bu taţi. Se uita după Mica Vrăjitoare care se îndepărta chicotind pe mătura ei şi gîndi:

„Ei, nu, că aşa ceva... aşa ceva! Vasăzică tot era adevărat că are o sută douăzeci şi şapte de ani şi jumătate!”

16.CARNAVAL ÎN PĂDURE

—Carnavalul, spuse scara corbul Abraxas, stînd în odaia caldă în timp ce aşteptau să se coacă merele în cuptor, carnavalul e—o treabă grozavă ! Ce păcat doar că la noi în pădure nu există carnaval!

—Carnaval în pădure? întrebă Mica Vrăjitoare ridicînd ochii de pe ciorapul pe care—l împletea. De ce să nu fie şi la noi în pădure un carnaval?

Corbul spuse atunci:

—Nu ştiu, asta nu mai ştiu, dar asta e şi nu se poate altfel.

Mica Vrăjitoare risc în sinea ei, deoarece îi şi venise o idee năstruşnică în timp ce corbul vorbea. Deocamdată tăcu, merse la sobă şi scoase merele coapte. După ce mîncară merele, spuse:

—Dealtfel, dragă Abraxns, te rog să—mi faci o favoare: zboară mîine prin pădure şi anunţă toate animalele pe care le întîlneşti să vină la casa mea !

— Asta pot s—o fac, zise Abraxas. Numai că animalele vor doar să ştie *de ce* le inviţi. Ce să le spun?

—Spune—le, rosti Mica Vrăjitoare cu prefăcută nepăsare, că le invit la carnaval.

—Cuumm?! strigă Abraxas ca şi cînd n—ar fi auzit bine. Ai spus: la carnaval?!

—Da, repetă Mica Vrăjitoare. Le invit la carnaval — la un carnaval în pădure.

La asta, corbul Abraxas năvăli asupra Micii Vrăjitoare cu mii de întrebări. Vru să ştie ce are de gînd; de asemenea, dacă la carnaval vor fi şi negrişori, chinezi şi eschimoşi...

—Ei, mai aşteaptă şi tu ! spuse Mica Vrăjitoare. Dacă ţi—aş dezvălui totul de astăzi înaine n—ai mai avea nici o surpriză.

Lucrurile rămaseră aşa.

Ziua următoare, corbul Abraxas zbură prin pădure şi înştiinţa animalele să vină după—amiază, cu toatele, la casa vrăjitoarei, iar dacă se vor întîlni cu alte animale să le comunice şi acestora vestea. Cu cît vor veni mai multe la carnaval, le zise el, cu—atît va fi mai bine.

La amiază, începură să curgă din toate părţile: veveriţe, căprioare şi iepuri, doi cerbi, o duzină de iepuri de casă şi hoarde de şoareci de pădure. Mica Vrăjitoare le ură tuturora bun venit şi spuse apoi, după ce se adunaseră cu toţii în junii ei:

—Acum să facem un carnaval!

—Cum se face asta? chiţăiră şoarecii de pădure.

—I—a carnaval, fiecare trebuie să fie altceva decît este in realitate, explică Mica Vrăjitoare. Voi nu vă veţi putea deghiza în chinezi sau turci, în schimb eu ştiu să fac vrăji !

De fapt, ea se şi gîndise mai de mult la ce vrăji avea să facă.

Prin vrajă, le—a pus iepurilor coarne de cerb, cerbilor urechi de iepure, pe şoarecii de pădure i—a făcut să crească mari cît nişte iepuri de casă, iar pe iepurii de casă i—a făcut mici cît nişte şoareci de pădure. Căprioarelor le—a colorat blana în albastru, roşu şi verde crud, iar veveriţelor le—a făcut aripi de corb.

—Dar eu? strigă Abraxas. Sper că pe mine n—ai să mă uiţi !

—Sigur că nu, spuse Mica Vrăjitoare, tu vei primi o coadă de veveriţă !

Ea însăşi şi—a făcut ochi de bufniţă şi dinţi de cal. Acum era aproape la fel de urîtă ca mătuşa Rumpumpel.

Acum, după ce erau cu toţii *moscaţi,* ar fi putut începe carnavalul. Dinspre cuptor, însă, se auzi deodată o voce răguşită.

—Pot să iau şi eu parte la petrecere? întrebă vocea.

Cînd s—au întors cu toţii să vadă cine e, de după colţul cuptorului se strecură o vulpe.

—De fapt, eu n—am fost invitată, spuse vulpea, dar cu siguranţă că domniile voastre nu veţi avea nimic împotrivă să particip şi cu la carnaval...

Iepurii, înfricoşaţi, au făcut semn din coarne că „nu!", veveriţele, prudente, s—au tupilat pe acoperişul casei, iar şoarecii de pădure s—au înghesuit, adăpostindu—se cum puteau, în spatele Micii Vrăjitoare.

—Să plece! strigară desperaţi iepurii de casă. Alta ne mai lipsea! Nici înainte nu puteam fi liniştiţi cînd apărea această ticăloasă, iar acum, cînd sintem mici cit şoarecii de pădure, e şi mai periculoasă.

Vulpea se arătă jignită:

—Ce, oare nu sînt destul de bună pentru domniile voastre? Şi dînd din coadă o rugă pe Mica Vrăjitoare:

—Lasă—mă să particip şi cu !

—Dacă făgăduieşti că nu vei face nimănui nici un rău...

—Desigur că făgăduiesc, spuse făţarnic vulpea. îmi dau cuvîntul. Dacă—l calc, am să mănînc toată viaţa numai cartofi şi sfeclă !

—Ei, nici aşa să n—o luăm... Mai bine să nu ajungem piuă aici. Şi deoarece n—avea încredere în vorbele ei frumoase. Mica Vrăjitoare se hotărî pe loc şi—i făcu un cioc de raţă.

Acum celelalte animale puteau sta liniştite, pentru că, oricît ar fi dorit vulpea, tot nu le mai putea face nimic. Chiar şi iepurii de casă, aşa micuţi cum erau, nu mai aveau de ce se teme.

Carnavalul din pădure a durat pînă seara tîrziu. Veveriţele se jucau de—a prinselea, corbul Abraxas le—a sîcîit cu coada lui pufoasă pe căprioarele colorate, iepurii de casă ţopăiau in faţa ciocului vulpii, iar şoriceii de pădure stăteau pe lăbuţele din spate şi chiţăiau către cerbi:

—Nu mai fiţi cu nasul pe sus, că nici voi nu sînteţi mult mai mari ca noi! Cerbii nu se supărau; ei ridicau ba urechea stingă, ba urechea dreaptă, ca iepurii, şi—şi ziceau: „carnavalul e carnaval !" Cînd luna s—a ridicat pe cer. Mica Vrăjitoare spuse:

—E timpul să terminăm. Dar înainte de a pleca spre casele voastre veţi mai primi cîte ceva de mîncare.

Căprioarelor şi cerbilor le—a dai cîte o claie de fîn, veveriţelor un coş plin cu alune, şoarecilor de pădure le dădu boabe de ovăz şi jir, iepurilor de casă şi de pădure le—a făcut cadou cîte—o jumătate de varză. Mai întîi, le dădu înfăţişarea şi mărimea lor obişnuită tuturor, în afară de vulpe.

—Scuză—mă, măcăni vulpea cu ciocul ci de raţă, nu—mi pot primi şi eu botul înapoi? Şi dacă dai căprioarelor şi iepurilor de mîncare, de ce nu şi mie?

—Ai puţină răbdare, spuse Mica Vrăjitoare. N—ai să rămîi în pagubă nici tu. Aşteaptă însă ca ceilalţi oaspeţi să—şi ia rămas bun. Pînă atunci, ştii tu!...

Vulpea aşteptă pînă cînd şi ultimul şoricel de pădure dispăru în gaura lui. Abia atunci, Mica Vrăjitoare i—a schimbat ciocul. Uşurată, vulpea scrîşni din dinţi şi—şi înfipse cu poftă botul în cîrnăciorii care apărură pe zăpadă în faţa ei.

—Îţi plac? întrebă Mica Vrăjitoare.

Dar vulpea era atît de ocupată cu cîrnaţii, încît nici nu i—a răspuns — şi dacă te gîndeşti bine, şi ăsta—i un răspuns.

17.POPICARUL

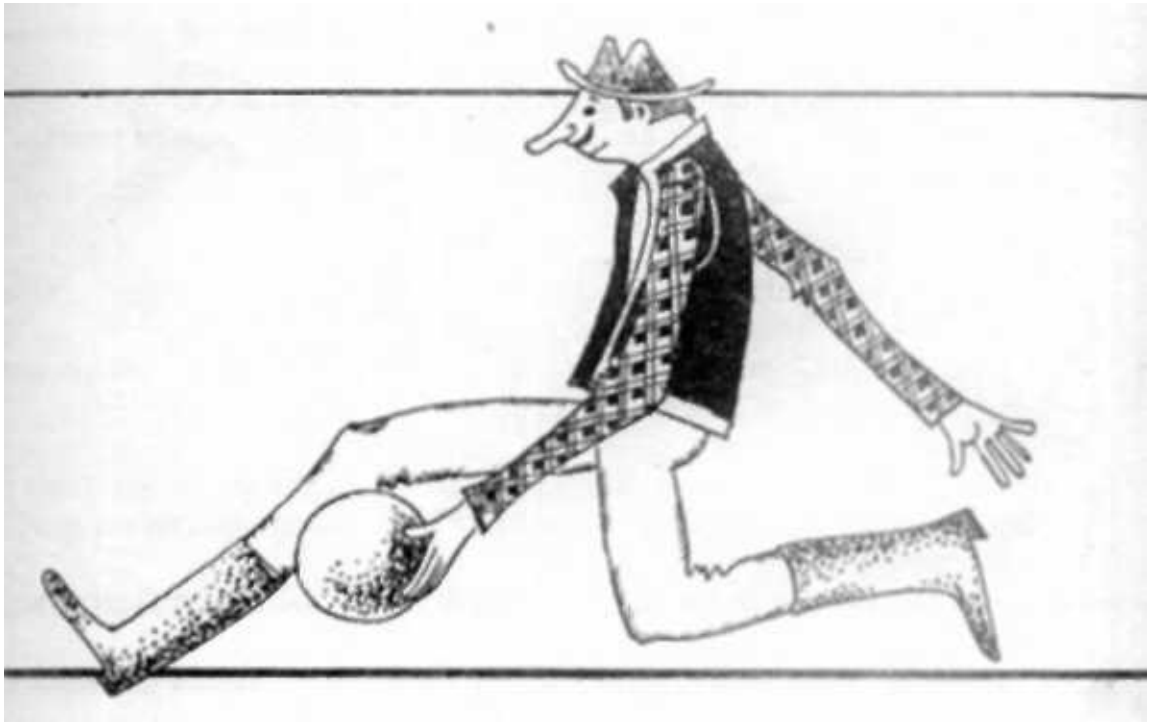

Soarele a pus iama pe fugă. Zăpada a dispărut şi gheaţa s—a topit. Prin toate colţurile au înflorit florile primăverii. Salcia s—a gătit cu mîţişori argintii, mestecenilor şi tufişurilor de alun le—au plesnit mugurii. Nu—i de mirare că Mica Vrăjitoare întîlni doar oameni cu feţe vesele. Se bucurau de primăvară şi gîndeau: „Ce bine că s—a terminat iarna ! Ne—am chinuit destul de mult cu ea !"

Într—o zi. Mica Vrăjitoare se plimba prin lanuri. Pe marginea drumului stătea o femeie care privea atît de amărîtă în gol, încît Mica Vrăjitoare fu impresionată.

—Dar ce—ai păţit? întrebă ea compătimitor. Un chip atît de trist pe—un timp atît de frumos? Chiar n—ai observat c—a venit primăvara?

—Primăvara? spuse femeia cu voce tristă. A, da, parcă ai dreptate. Dar cu ce mă ajută asta? Ori primăvară, ori iarnă, pentru mine totuna—i. Aceleaşi supărări, aceleaşi griji. Mai bine aş fi moartă şi culcată sub pămînt.

—Ei, şi cu tine acum ! spuse Mica Vrăjitoare. La vîrsta ta să vorbeşti astfel... Povesteşte—mi mai bine ce te apasă, să văd dacă nu te pot ajuta cu ceva.

—N—ai cum să mă ajuţi, suspină femeia, dar pot să—ţi povestesc, totuşi, istoria mea. E vorba de bărbatul meu. E şindrilar. Ca şindrilar nu cîştigi cine ştie ce averi. Dar ne—ar ajunge totuşi să trăim dacă bărbatul meu n—ar pierde toţi banii la popicărie. Ceea ce cîştigă ziua, pierde seara, la cîrciumă, cu tovarăşii lui de joc. Pentru mine şi copii nu mai rămîne nimic. Nu—i oare un motiv să—mi doresc moartea?

— N—ai încercat niciodată să—l dojeneşti? întrebă Mica Vrăjitoare.

—Da' cît n—am vorbit! Mai repede însă aş fi putut înmuia o piatră. Nu m—ascultă defel şi totul c degeaba.

—Dacă vorbele nu i—au fost de nici un folos, să găsim atunci o altă cale ! spuse Mica Vrăjitoare. Să—mi aduci mîine dimineaţă niscai fire de păr de la bărbatul tău. Ajunge şi un mic smoc. Vom vedea noi pe urmă ce—i de făcut.

Nevasta şîndrilarului făcu tot ce—i ceruse Mica Vrăjitoare. A doua zi de dimineaţă veni din nou la marginea drumului şi—i dădu smocul de păr, spunîndu—i:

—Azi—noapte, cînd a adormit, i—am tăiat acest smoc. Ia—l! Dar nu pot să—mi închipui la ce—ţi poate folosi.

—Nu mie trebuie să—mi folosească, ci ţie, zise misterios Mica Vrăjitoare. Du—te acum acasă şi aşteaptă în linişte să vezi ce se va întîmpla. Bărbatului tău o să—i treacă, odată pentru totdeauna, cheful jocului de popice ! înainte de sfîrşitul săptămînii va fi vindecat.

Femeia se întoarse acasă, fără să priceapă ceva. Dar Mica Vrăjitoare ştia prea bine ce are de făcut. A îngropat părul şindrilarului la o răspîntie dc drumuri, în timp ce spunea tot felul de descîntece. La sfîrşit,

a zgîriat cu unghia locul, făcînd şi un semn vrăjitoresc în nisip. I—a făcut cu ochiul lui Abraxas, zicîndu—i:

—S—a rezolvat! O să vadă şindrilarul ce—o să păţească acum !

Seara, şindrilarul s—a dus din nou la popicărie. Băuse o berc cu tovarăşii lui de joc, apoi întrebă:

—Începem?

—Începem ! strigară cu toţii.

—Cine e primul?

—Cine—ntreabă! veni răspunsul.

—Bine, spuse şindrilarul luînd bila, vreau să le dobor deodată pe toate nouă. Şi vedeţi cum o să le dau grămadă.

Şi—a luat avînt puternic şi dădu drumul bilei.

Bila se rostogoli cu zgomot de—a lungul pistei. Ca o ghiulea de tun, trecu prin popice. Huuum ! zbură capul popicului din mijloc. În continuare, mai făcu o gaură şi în peretele din spate.

—Heei, şindrilarule ! strigară tovarăşii de joc. Ce te—a apucat! Vrei să ne strici popicăria?

—Ciudat, mormăi şindrilarul. Cred că bila a fost de vină. Data viitoare am să iau alta.

Cînd i—a venit rîndul din nou, a păţit—o şi mai rău, deşi luase cea mai mică dintre bile. Bila a despicat două popice, încît aşchiile zburară pe lingă urechile băiatului care ridica popicele — şi din nou făcu o gaură in perete.

—Ia ascultă, îl ameninţară tovarăşii de joc pe şindrilar. Ori dai mai încet, ori nu te mai lăsăm să joci.

Şindrilarul le—a promis solemn:

—Am să mă străduiesc!

A treia oară a tras atît de uşor şi prudent cum nu mai făcuse niciodată în viaţă. Nu atinsese bila decît cu două degete — dar trosc ! bila trecu printre popice şi lovi stîlpul din colţ atît de tare, încît îl rupse în două.

Stîlpul se prăbuşi, şi cu el căzu şi jumătate din tavan. Se prăvăleau scînduri şi aşchii din grinzi, apoi şipci şi ţigle. Era ca la cutremur.

Albi ca varul, tovarăşii de joc se uitau unul la altul. Cînd şi—au mai venit in fire, au aruncat furioşi cu halbele de bere după şindrilar şi—au strigat:

—Afară cu tine! Să dispari de—aici! Cu—aşa popicar, care face totul în jurul lui numai praf şi pulbere, nu vrem să mai avem de—a face. Joacă popice cu cine vrei de—acum încolo, dar pe—a iei să nu calci!

Ce—a păţit popicarul în seara aceea s—a repetat mai tîrziu şi în popicarii le învecinate, ca şi în cele din satele din jur. Cel mult după a treia lovitură, cădea tavanul popicăriei. Apoi halbele de bere zburau în capul lui, iar tovarăşii de joc îl zvîrleau afară. Nu se terminase bine săptămîna şi nu mai era primit nicăieri. Unde apărea, se spunea:

—Doamne sfinte, şindrilarul! Ascundeţi repede popicele si luaţi bilele ! Acest om n—are voie să pună mîna pe ele, că altfel se întîmplă o nenorocire!

Pînă la urmă şindrilarului nu—i mai rămase altceva de făcut decît să se lase de popice. În loc să meargă în fiecare seară la cîrciumă, rămînea acum acasă. La început acest lucru nu i—a făcut plăcere; dar cu timpul s—a obişnuit, fiindcă şi de asta avuse grijă Mica Vrăjitoare, cu un alt descîntec al ei.

Astfel scăpară de necaz femeia şi copiii. De—acum înainte nu mai trebuiau să flămînzească — şi Mica Vrăjitoare putea fi mulţumită.

18.VRĂJIŢI Î N POM!

Corbul Abraxas era un burlac convins. El obişnuia să spună:

”Ca burlac, trăieşti mult mai comod. În primul rînd, nu trebuie să—ţi faci un cuib, în al doilea rînd nu trebuie să te cerţi cu o femeie şi—n al treilea rînd scapi de grija de a îngriji an de an o jumătate de duzină de pui. La început te sărăcesc mîncînd pe spinarea ta, iar după aceea te părăsesc mergînd pe drumurile lor. Ştiu asta de la fraţii mei care sînt de mult timp căsătoriţi şi n—aş schimba viaţa mea de acum cu a nici unuia dintre ei."

Fratele cel mai iubit al corbului Abraxas se numea Krex. Avea cuibul într—un ulm bătrîn de la marginea unui heleşteu din satul vecin. Abraxas îl vizita o dată pe an, cam între Paşte şi Rusalii. În acea perioadă, nevastă—sa depunea ouăle în cuib, dar nu apuca să le clocească. N—avea deci de ce să se teamă că trebuie să—şi ajute fratele şi cumnata la hrănitul mîncăcioşilor copii.

De data asta, cînd se întoarse din vizita ce—o făcuse familiei Krex, Mica Vrăjitoare observă de departe că ceva nu—i în regulă. Îl întrebă:

—A păţit ceva fratele tău Krex?

—Din fericire, încă nu, răspunse Abraxas. Dar fratele meu şi nevastă—sa sînt foarte îngrijoraţi. În ţinutul lor vagabondează de cîteva zile doi băieţi care se urcă în copaci şi golesc cuiburile. Alaltăieri au jefuit un cuib de mierlă, iar ieri cuibul unei perechi de coţofene. Ouăle le—au băgat în buzunar şi cuiburile le—au aruncat în heleşteu. Fratele meu Krex este desperat. Dacă merge tot aşa, peste scurt timp va veni şi rîndul cuibului lui.

Mica Vrăjitoare zise atunci:

—Nu trebuie să—i fie frică fratelui tău Krex. Zboară înapoi la ci şi transmite—i calde salutări din partea mea. Dacă băieţii se urcă în ulmul lui, să vină repede la mine să mă anunţe. Îl voi scăpa eu de aceşti nemernici.

—Chiar vrei să faci acest lucru? întrebă Abraxas. Eşti o vrăjitoare bună. O dovedeşti încă o dată! Marca Vrăjitoare va fi mîndră de tine! Am să zbor imediat la familia Krex să le spun vestea!

Au trecut cîteva zile fără să se întîmple nimic deosebit, iar Mica Vrăjitoare nu se mai gîndea la cei doi hoţi de cuiburi. Dar într—o după—masă spre sfîrşitul săptămînii, veni, cu sufletul la gură, fratele Krex.

— Au sosit! Au sosit! croncăni el de departe. Vino repede, Micã Vrăjitoare, înainte de a fi prea tîrziu.

Mica Vrăjitoare tocmai se apucase să macine cafea. Puse repede rişniţa pe masă, fugi după mătura ei şi zbură ca vîntul spre heleşteu. Krex şi Abraxas abia puteau să se ţină după ea, aşa de repede trecu peste pădure.

Cei doi băieţi ajunseseră destul de sus în bătrînul ulm. Aproape puseseră mina pe cuibul corbilor. Doamna Krex stătea pe ouă şi se oţăra Ia ei.

— Hei, voi doi! Ce faceţi acolo? Daţi—vă jos!

Cei doi s—au speriat. Apoi văzură că cea care strigase după ei era o simplă bătrînică. Unul din ştrengari scoase limba la ea, iar celălalt îi dădu cu tifla.

— Vă mai spun o dată, veniţi jos, îi ameninţă Mica Vrăjitoare, altfel vă arăt eu vouă! Băieţii rîseră de ca,

iar unul îi răspunse obraznic:
—N—ai decît să urci tu la noi, dacă poţi, că noi rămînem aici atît cît ne place. Beee!
—Aşa? Biiine, atunci! strigă Mica Vrăjitoare. Din partea mea, n—aveţi decît să rămîneți acolo sus.

Şi îi vrăji pc cei doi hoţi de cuiburi să rămînă prinşi de copac. Astfel încît nu se mai puteau mişca nici în sus, nici în jos. Şi rămaseră ţintuiţi unde se găseau, de parcă ar fi crescut acolo de cînd lumea.

Perechea Krex şi Abraxas se năpustiră cu ciocurile şi ghearele asupra băieţilor. I—au ciupit, i—au zgîriat şi i—au lovit pînă cînd nu mai rămase nici o bucăţică neatinsă din ei. În desperarea lor, boţii de cuiburi au început să urle. Şi ţipau atît de tare şi de jalnic după ajutor, încît, din cauza gălăgiei, jumătate din sat se adunase lîngă heleşteu.
—Dar ce se întîmplă oare aici? se întrebau oamenii speriaţi. Ah, ia priviţi, iată—l pe Fritzal croitorului şi pe Sepp al cizmarului. Oare au vrut să golească cuibul corbilor? Aha, aşa le trebuie. Să le fie de bine! De ce trebuie să se caţăre in copaci şi să fure ouă?

Nici unuia nu—i era milă de ci. Oamenilor li se prun totuşi ciudat că Fritz şi Sepp stăteau locului. Chiar cînd corbii i—au lăsat, în sfîrşit, în pace, ei rămaseră mai departe în copac.
—Dar haideţi odată jos, eroilor! strigau oamenii.
—Nu putem! se văicărea Sepp al cizmarului, iar Fritzal croitorului se tînguia: „Oh—oohh, sîntem prinşi de copac ! Nu mai putem coborî!"

Triştii întîmplare se termină prin chemarea pompierilor, care au venit cu scările lor mari şi i—au coborît pe cei doi nătăfleţi. Ei putură să facă asta deoarece Mica Vrăjitoare, la momentul potrivit, îi dezlegase pe Sepp şi Fritz de vrajă.

19.LA JUDECATA VRĂJITOARELOR

Anul vrăjitoresc era pe sfîrşite şi noaptea Valpurgici se apropia tot mai mult. Acum treaba devenea serioasă pentru Mica Vrăjitoare. Conştiincioasă, repeta în aceste zile tot ce învăţase. Parcurgea din nou, pagină cu pagină, cartea de vrăji. Ştia vrăjile ca pe apă.

Trei zile înainte de noaptea Valpurgici, sosi, călare pe mătură, mătuşa Rumpumpel. Coborî din norul negru şi spuse:

—Vin din porunca Marii Vrăjitoare să te chem în faţa sfatului vrăjitoarelor. Poimîine, la miezul nopţii, va fi examenul. Să fii atunci la răspîntia de drumuri din cîmpie, după stînca roşie. Dar, dacă le răzgîndeşti, poţi să *nu* vii...

—N—am de ce să mă răzgîndesc ! spuse Mica Vrăjitoare.

—Cine ştie? răspunse vrăjitoarea Rumpumpel dînd din umeri. Poate—ar fi totuşi mai înţelept să stai acasă. Eu te—aş putea scuza cu dragă inimă în faţa Marii Vrăjitoare.

—Aşaaa, vasăzică, strigă Mica Vrăjitoare, cred şi eu că ai face—o! Dar nici cu nu silit atît de proastă pe cit mă crezi tu ! Nu mă las eu speriată cu una, cu doua !

—Nu poţi sfătui pe cel ce nu vrea s—asculte, zise mătuşa Rumpumpel. Deci, pe poimîine!

Corbul Abraxas ar fi vrut s—o însoţească — cu plăcere — şi de—această dată. El n—avea însă ce căuta la sfatul vrăjitoarelor. Trebuia să rămînă acasă şi, cînd Mica Vrăjitoare pleca, îi ură toate cele bune.

—Să nu te laşi intimidată ! îi strigă el în semn de bun rămas. Tu ai devenit acum o vrăjitoare *bună* şi asta—i principalul!

La ora 12 fix. Mica Vrăjitoare ajunse la răspîntia de drumuri din cîmpie, la stînca roşie. Sfatul vrăjitoarelor era adunat. Afară de Marea Vrăjitoare, participa cite o vrăjitoare de vint, de pădure, de ceaţă şi din toate celelalte feluri. Vrăjitoarele de vreme rea au trimis—o pe mătuşa Rumpumpel. Acest lucru n—a deranjat—o pe Mica Vrăjitoare. Era sigură pe ea şi—şi spuse: „Las—o, o să crape de ciudă dacă iau examenul şi vin mîine pe Blocksberg".

—Să—ncepem, strigă Marea Vrăjitoare, şi să vedem ce a învăţat Mica Vrăjitoare.

Pe rînd, fiecare vrăjitoare a pus—o să facă ceva: să stîrncască vîntul, să aducă tunetul, să facă să dispară din cîmpie stînca roşie, să aducă ploaie şi grindină — nu erau, în definitiv, lucruri prea complicate. Mica Vrăjitoare n—a făcut nici o greşeală. Nici chiar cînd mătuşa Rumpumpel îi ceru: „Să faci vraja din pagina trei sute douăzeci şi patru din cartea de vrăji". Mica Vrăjitoare nu se încurcă. Ştia doar pe de rost toată cartea de vrăji.

—Poftim! spuse liniştită şi făcu vraja de la pagina 321: o furtună cu fulgere strălucitoare.

—Ajunge! strigă Marea Vrăjitoare. Ne—ai dovedit că ştii să faci vrăji. Îţi dau voie, deci, deşi eşti încă destul de tînără, să participi de—acum înainte la dansul din noaptea Valpurgiei. Sau este cineva din sfat de altă părere?

Vrăjitoarele fură de acord. Numai mătuşa Rumpumpel răspunse:

—Eu !

—Ce ai de spus împotrivă? întrebă Marea Vrăjitoare. Nu eşti cumva mulţumită de arta ei vrăjitorească?
—Nu de asta—i vorba, răspunse mătuşa Rumpumpel. Dar ea este totuşi, şi o voi dovedi, o *rea* vrăjitoare!
Scotoci în buzunarul şorţului şi scoase un caiet.
—Am spionat—o tot timpul anului. Şi am notat tot ce a făcut. Pot să citesc?
—Citeşte liniştită... ! strigă Mica Vrăjitoare. Dacă nu sînt minciuni gogonate, n—am de ce mă teme!
—Asta o să vedem noi! spuse mătuşa Rumpumpel.
Apoi citi în faţa sfatului vrăjitoresc tot ceea ce făcuse Mica Vrăjitoare pe parcursul anului: cum a ajutat bătrînele să adune vreascuri şi cum l—a vindecat de răutate pe pădurar; povestea fetiţei cu florile de hîrtie, a căruţaşului, a omului cu maroane; povestea cu boul Korbinian, căruia Mica Vrăjitoare i—a salvat viaţa; a povestit de asemenea despre omul de zăpadă şi despre hoţii de ouă.
—Nu uita de şindrilar! spuse Mica Vrăjitoare. Şiăluia i—am băgat minţile în cap. Ea se aşteptase ca mătuşa Rumpumpel să se străduie din răsputeri s—o înfăţişeze în culorile cele mai negre. Spre mirarea ei, vrăjitoarea de vremea rea îşi notase în caietul ei numai faptele bune.
—E adevărat? întrebă Marea Vrăjitoare după fiecare poveste.
—Da, e—adevărat, striga Mica Vrăjitoare, mîndră de ceea ce făcuse.
În bucuria ei, îi scăpă cu totul faptul că Marca Vrăjitoare întreba din ce în ce mai aspru. Nu observă, de asemenea, cum celelalte vrăjitoare clătinau din cap din ce în ce mai gînditoare. De aceea, s—a speriat de—a binelea cînd Marea Vrăjitoare strigă indignată:
—Şi O asemenea fiinţă era cît pe—aci să vină mîine—noapte pe Blocksberg! Ptiu, murdărie de şobolan, ce *rea* vrăjitoare!
—Cum aşa? întrebă consternată Mica Vrăjitoare. Dar eu am făcut mereu doar vrăji bune.
—Tocmai asta e ! scuipă cuvintele Marea Vrăjitoare. Numai vrăjitoarele care fac întotdeauna şî în orice clipă lucruri rele sînt bune vrăjitoare, iar tu eşti o *rea* vrăjitoare, deoarece ai făcut numai vrăji bune!
—Şi—afară de asta, bîrfi mătuşa Rumpumpel, afară de asta a făcut vrăji şi într—o zi de vineri! A tras ea obloanele, nu—i vorbă, dar eu tot m—am uitat prin horn.
—Cuumm? ! ţipă Marea Vrăjitoare. Asta—i chiar prea de tot!
Cu ghearele ei de păianjen, a apucat—o de păr pe Mica Vrăjitoare. Atunci toate celelalte s—au năpustit cu urlete sălbatice asupra sărmanei fiinţe şi au bătut—o cu cozile de mătură. Ar fi snopit—o în bătaie dacă, după un timp. Marea Vrăjitoare n—ar fi strigat:
—Ajunge acum! Ştiu o pedeapsă mai potrivită pentru ea. A poruncit apoi, cu răutate, Micii Vrăjitoare:
—Tu vei aduna pe Blocksberg lemnele pentru focul vrăjitoarelor. Doar tu singură! Pînă mîine la miezul nopţii, rugul trebuie să fie gata. Te vom lega apoi de—un pom din apropiere, ca să vezi cum dansează toate celelalte vrăjitoare!
—Iar după primele ture de dans, le mai aţiţă mătuşa Humpumpel, vom merge la această hoţomană şi—i vom smulge, fir cu fir, tot părul din cap! Ce veselie va fi! Ce distracţie pentru noi! N—o să uite prea repede această noapte a Valpurgiei!

20.CINE RÎDE LA URMĂ...

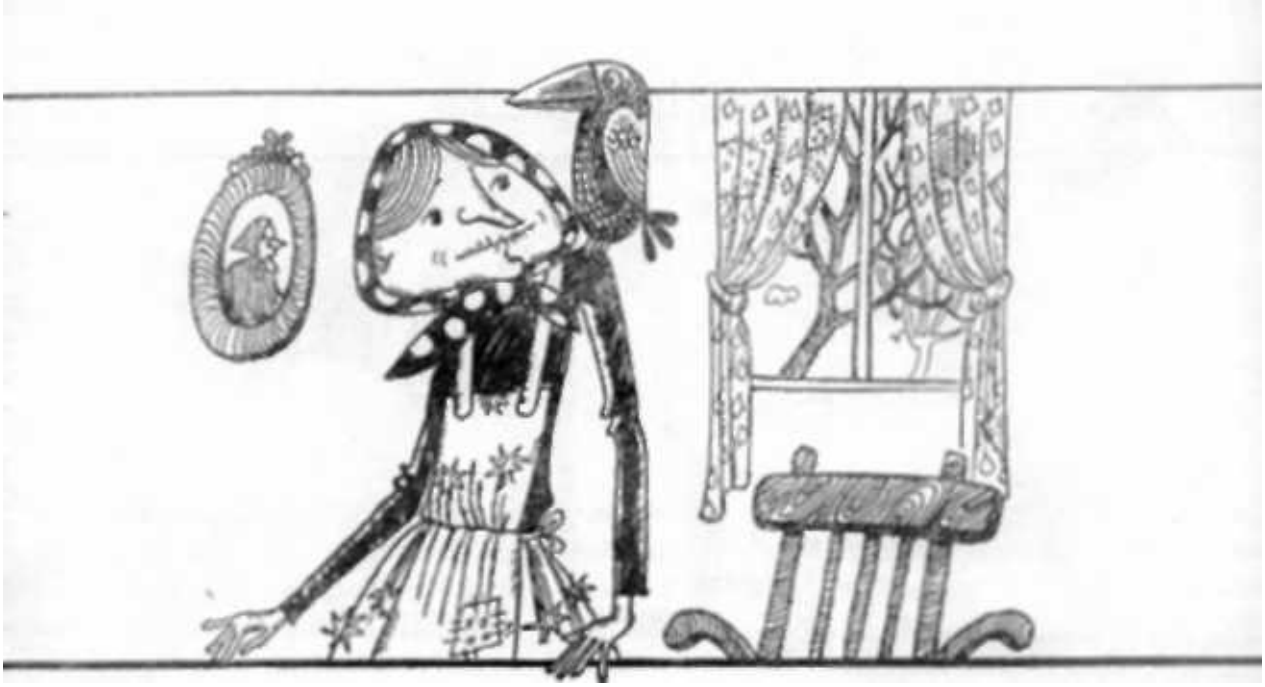

—Ce piază rea mai sînt! gemu Abraxas cel brav, cînd Mica Vrăjitoare îi povesti ce—a păţit la răspîntia de drumuri din cîmpie, în stînca roşie. Eu sînt de vină! Eu — şi numai cu! Numai eu te—am sfătuit să faci tot timpul numai lucruri bune! Ah, dacă măcar acum te—aş putea ajuta cu ceva!

—Lasă asta pe seama mea, zise Mica Vrăjitoare. Încă nu ştiu ce—am să fac... dar un lucru ştiu, că n—am să mă las legată de pom!

Fugi în cameră şi scoase cartea cu vrăji din sertarul mesei. Începu s—o răsfoiască cu sufletul la gură.

—Mă iei cu tine? se rugă Abraxas.

—Unde?

—Pe Blocksberg! N—aş vrea să te las singură la noapte...

—S—a făcut, spuse Mica Vrăjitoare, te iau cu mine. Dar eu o singură condiţie: trebuie să—ţi ţii pliscul şi să nu mă deranjezi!

Abraxas tăcu mile. Mica Vrăjitoare se adînci în cartea cu vrăji. Din timp în timp mormăia ceva. Corbul nu înţelegea ce anume, dar se ferea s—o mai bată la cap. Aşa au stat pînă scara. Apoi, Mica Vrăjitoare se sculă şi spuse:

—Am găsit! Să zburăm spre Blocksberg.

Pe Blocksberg nu era încă nici urmă de vrăjitoare. Ele trebuiau să aştepte miezul nopţii ca să încalece pe mături şi să plece spre locul dansului. Acesta e străvechiul obicei al vrăjitoarelor, în noaptea Valpurgiei.

Mica Vrăjitoare se aşeză pe vîrful muntelui şi—şi întinse picioarele.

—Nu vrei să începi? întrebă Abraxas.

—Să încep? spuse Mica Vrăjitoare. Ce să—ncep?

—Cu adunatul lemnelor! Nu trebuie să faci rugul?

—E timp destul! strigă Mica Vrăjitoare, chicotind. Abraxas răspunse:

—Dar nu mai ai decît o oră pînă la miezul nopţii! Chiar acum am auzit bătînd în vale ora 11!

—Poate să bată şi unsprezece jumătate! spuse Mica Vrăjitoare. Fii fără grijă, rugul va fi gata la timp !

—Să sperăm! croncăni Abraxas.

Liniştea Micii Vrăjitoare începu încetul cu încetul să—l sperie. Măcar de s—ar termina totul cu bine!

Jos, în vale, bătu unsprezece şi jumătate.

—Grăbeşte—te, o zori Abraxas. Mai ai numai o jumătate de oră.

—Mie îmi ajunge şi—un sfert de oră, răspunse Mica Vrăjitoare.

Cînd mai era exact un sfert de oră pînă la ora 12, sări deodată in picioare.

—Acum începe adunatul lemnelor, strigă ea şi rosti o vrajă.

S—a stîrnit in jurul lor o mare vîjîială. Şuiera, pîrîia şi trosnea, din toate părţile. Poc! Trosc! cădeau de sus şi se îngrămădeau una peste alta.

—Ohoo, dar ce—mi văd ochii? strigă Abraxas. Nu cumva sînt mături?!
—Ra da, sînt mături, măturile vrăjitoarelor! Le—am adunat pe toate pe Blocksberg, prin vrajă. Iar asta mai lungă e chiar mătura Marii Vrăjitoare.
—Ce înseamnă asta? întrebă corbul Abraxas speriat.
—Le voi da foc, spuse Mica Vrăjitoare. Să vezi cum o să ardă ! Dar acum îmi mai trebuie şi ceva hîrtie.
Rosti un al doilea descîntec.
Din cer se auzi un foşnet şi—un vuiet...! Ca nişte cîrduri de lilieci uriaşi, ceva plutea deasupra pădurilor, spre vîrf, dînd din aripi.

—Veniţi, veniţi, strigă Mica Vrăjitoare, şi hîrrşti! pe grămada de mături cu voi! Erau cărţile de vrajă ale vrăjitoarelor. Mica Vrăjitoare le adusese prin porunca ei.
—Da' ce faci! ţipă Abraxas. Vrăjitoarele cele mari au să te omoare! — Nu prea cred! strigă Mica

Vrăjitoare şi rosti şi al treilea descîntec.

Al treilea descîntec fu cel mai grozav! Luă marilor vrăjitoare puterea de vrajă ! Anini, nici una din ele nu mai putea vrăji! Şi fiindcă nu mai aveau nici cărţile de vrajă, nu mai aveau nici din ce—nvăţa de—acum încolo.

În vale bătu miezul nopţii.

—Aşa, strigă Mica Vrăjitoare mulţumită, acum să—ncepem! „Elicei, noaptea Valpurgiei”

Cu bricheta pe care o cumpărase de la Iacob cel ieftin, dădu foc măturilor şi cărţilor de vrajă.

Şi se porni un foc vrăjitoresc cum nu se poate de inimos. Trosnind şi pocnind, flăcările se înălţau către cer.

Pînă în zori, Mica Vrăjitoare dansă împreună cu corbul Abraxas în jurul rugului arzînd. Acum era singura vrăjitoare din lume care ştia să facă vrăji. Nu mai departe decît ieri, marile vrăjitoare mai rîdeau încă de dînsa, dar acum venise şi rîndul *ei*.

„Noaptea Valpurgiei!" triumfa Mica Vrăjitoare peste Blocksberg.

„Eheeei, noaptea Valpurgiei!"